

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

IULIE 2019: A DOUA MILĂ + „DOAR” O VORBĂ DESPRE ECUMENISM
+ FERICIȚI SUNT CEI NEFERICIȚI + CREȘTINUL ȘI TULBURĂRILE SUFLETEȘTI
+ CE ESTE MÂNIA LUI DUMNEZEU? + CA SAREA, ÎN RÂMNICU SĂRAT
+ JAMES WHITE + PĂCATUL ȘI NATURA PĂCĂTOASĂ + LUPTA CU GENETICA

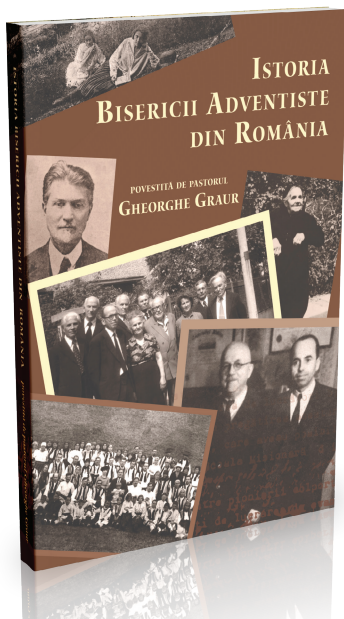

Curierul Adventist

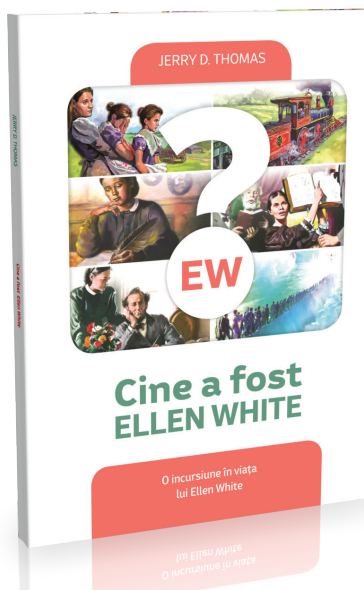
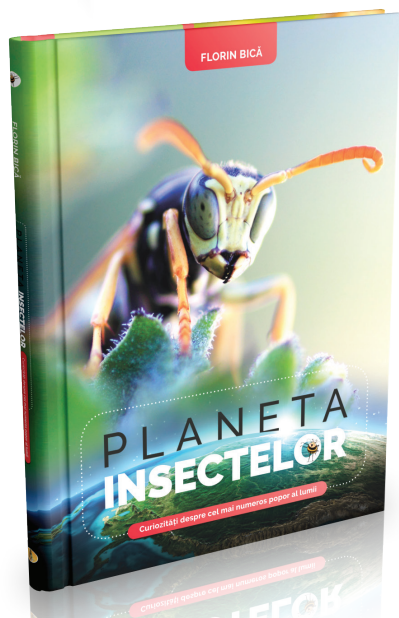
„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Noi apariții editoriale pentru biserică

Cadourile preferate ale copiilor

Anul XCVI, IULIE 2019. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanți: Aurel Neațu, Georget Pirlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

CAMARAZI CU ÎNGERII

„...CĂCI NIMIC NU ÎMPIEDICĂ PE DOMNUL SĂ DEA IZBĂVIRE PRINTR-UN MIC NUMĂR CA ȘI PRINTR-UN MARE NUMĂR.” (1 SAMUEL 14:6)

Vom locui cu îngerii – așa ne imaginăm viața pe Noul Pământ. Apreciem și mai mult compania îngerilor când simțim prezența lor chiar acum, pe frontul Marii Lupte. Vrem să fim între cei despre care Apocalipsa afirmă fără echivoc: „Ei l-au biruit” (12:11).

Ionatan, prietenul de suflet al lui David, pe lângă portretul său luminos, ne-a lăsat și o strategie sigură și aplicabilă acum, la final de istorie. „Filistenii”, un nume de cod pentru „inamic”, ca și pe vremea regelui Saul, sunt tot mai numeroși și mai dotați pentru atac. Rezervându-și monopolul industriei fierului (1 Samuel 13:19-22), filistenii își asigurau din start supremația.

Cu cât este mai descurajantă perspectiva zugrăvită de vrăjmaș, cu atât mai îndrăzneală este ofensiva credinței fratelui nostru Ionatan. Nu este de omis detaliul că prietenul său („tânărul care-i purta armele” – 1 Samuel 14:6) avea deplină încredere în el, chiar și în cele mai riscante situații („iată-mă cu tine, gata să te urmez oriunde” – v. 7). Ionatan nu inspire încredere prin poziția sa de fiu al regelui Saul, ci prin aceea de fiu al Regelui regilor. La numărul nostru mic, Marele Comandant adaugă camarazi nenumărați și invincibili. Nu-i așa că orice idee de superioritate filisteană dispăre imediat?

Ellen White notează încurajator pentru noi, aflați în confruntare cu filistenii sfârșitului de veac:

„Îngerii lui Dumnezeu au luptat alături de Ionatan și filistenii cădeau pretutindeni în jurul lui. O mare spaimă a apucat oastea filistenilor în câmp și în garnizoană... Pământul se cutremura sub ei, ca și când o mare mulțime de care și călăreți erau acolo, pregătindu-se de luptă. Ionatan și cel care-i purta armele și chiar și filistenii știau că Domnul lucra pentru eliberarea evreilor.” (*Spiritual Gifts* 4a, 70)

„Îngeri din cer îi protejau pe Ionatan și pe însoțitorul său, îngeri luptau alături de ei, și filistenii au căzut înaintea lor. Pământul se zguduia, ca și cum s-ar fi apropiat o mare mulțime de călăreți și de care. Ionatan a recunoscut semnele ajutorului divin și chiar filistenii au recunoscut că Dumnezeu lucrează la eliberarea lui Israel.” (*Patriarhi și profeți*, 636)

„Această acțiune îndrăzneală a răspândit panica... Inamicului i se părea că vede sute de oameni gata de luptă. Armatele cerului s-au arătat oștirii inamice a filistenilor.” (*Sons and Daughters*, 208)

Tot Cerul e cu noi, chiar dacă tot pământul ar fi împotriva noastră. Taberele sunt bine delimitate. Istoria lui Ionatan îmi cercetează sufletul: în realitate, eu de partea cui sunt? Linia de demarcație nu urmează eticheta evreu sau filistean, ci credința în Marele Erou. Ionatan nu și-a atribuit biruința, nu a cultivat un spirit independent, inițiativa lui fiind apreciată și dovedindu-se mobilizatoare pentru ceilalți camarazi. Închei întrebându-mă: Saul, tatăl său, era evreu sau filistean? Sigur că era evreu, dar demersurile sale îmi dau de gândit. Prea multă pripeală. Prea insistent cu părerile personale. Prea puțină simpatie pentru camarazii de luptă, ținuți flămânzi pe front după ce că nici armele nu sunt destule. Prea ușor s-ar despărți de Ionatan.

Să învățăm să trăim în compania îngerilor în veșnicie, prețuind camaraderia lor în luptele de acum și de aici. ■

Teodor Huțanu, redactor-șef *Curierul Adventist*.

CUPRINS

4 Eveniment

Emanuel Sălăgean

Festivitatea de absolvire în campusul adventist din Cernica

6 Spiritual

Emilian Niculescu

A doua milă

10 Reflecții

Mugurel Așaței

„Doar” o vorbă despre ecumenism

12 Predică

Mihail Baciu

Fericiți sunt cei nefericiți

15 Apologie

Beniamin Lupu

Soarele lui Aurelian și capul lui Ioan Botezătorul

16 Experiențe

Gheorghe Popescu

Istoria vieții mele (2)

18 Psihologie creștină

Liviu Văduva

Creștinul și tulburările sufletești

20 La odihnă

Verginia Coconcea

21 Texte și semnificații

Gabriel Ișvan

Ce este mânia lui Dumnezeu?

22 Reportaj

Daniel Nițulescu

Ca sarea, în Râmnicu Sărat

26 Biografii

Cristian Trenchea

James White (2)

27 Teologie

Florin Lăiu

Păcatul și natura păcătoasă

30 Sănătate

Peter N. Landless

Zeno L. Charles-Marcel

Lupta cu genetica

Este oare o bătaie pierdută?

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Din Scripturi

FESTIVITATEA DE ABSOLVIRE ÎN CAMPUSUL ADVENTIST DIN CERNICA

Duminică 9 iunie, campusul adventist din Cernica a fost, pentru câteva ore, în sărbătoare, cu ocazia festivității de absolvire a promoției 2019, formată din absolvenți provenind de la patru instituții distincte: absolvenții celor trei programe de studii ale Universității Adventus, cei ai Școlii Postliceale Sanitare „Dr. Luca” din Cernica, absolvenții programului de master în teologie oferit de Universitatea Andrews (SUA) și cei ai programelor de master în științele educației și consiliere familială oferite de Universitatea Montemorelos (Mexic). Prezența acestor absolvenți a fost motivul principal pentru vizita profesorilor Raquel Korniejczuk, vicedirector, și Víctor Korniejczuk, director pentru învățământul la distanță la Universitatea Montemorelos. Din partea Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România au participat pastorii Aurel Neațu, președinte, și Romică Sîrbu, directorul departamentului Educație.

Inspirați de motto-ul absolvenților, „Un gând și o simțire!” (1 Corinteni 1:10), participanții la acest eveniment s-au unit într-un gând de recunoștință și într-o simțire de bucurie. Fiecare punct din pro-

gram a făcut ca această întâlnire festivă între profesori, studenți, absolvenți, părinți și alți invitați să aducă în fiecare suflet multă împlinire, dar și sentimente de nostalgie. Momentul devoțional, prezentarea absolvenților, piesele corale, declararea absolvenților, cuvântul de trimitere, rugăciunea de consacrare, mesajul șefilor de promoție, prezentarea cuvintelor de mulțumire din partea studenților și alte puncte din program au trecut foarte repede, la fel ca cei trei, patru sau cinci ani pe care tinerii i-au petrecut în campusul adventist din Cernica. Dar satisfacția cea mai mare este că în urmă au rămas amintiri și rezultate frumoase, iar viitorul, chiar necunoscut, poate să ofere valoare cunoștințelor dobândite și experienței acumulate în anii de studii. Aceasta este una dintre ideile exprimate de câțiva dintre cei care au fost prezenți în campus la serbarea absolvenților din acest an:

„Îi mulțumim lui Dumnezeu că și anul acesta am avut o absolvire bogată, atât la Universitatea Adventus și la Școala Postliceală Sanitară, cât și la programele de master oferite de Universitățile Andrews (SUA) și Montemorelos (Mexic). Au fost ani frumoși. Împreună cu cei care azi își încheie studiile, ne bucurăm că au crescut, au ajuns la acest moment și le dorim ca binecuvântarea lui Dumnezeu să-i însoțească în tot ce vor face în continuare. Cred că vor realiza mult/multe pentru că sunt o generație de tineri conștiințioși, muncitori, dornici să ajute și să-și pună cunoștințele și abilitățile în slujba lui Dumnezeu și a semenilor. Avem toate motivele să credem că acolo unde vor ajunge vor aduce multe schimbări în bine!”

Conf. univ. dr. **Roxana Paraschiv** – rector, Universitatea Adventus

„Am trăit cu bucurie fiecare ocazie când am văzut că fiul meu are un progres spiritual în timpul studiilor. Am toată aprecierea pentru profesorii care l-au îndrumat, pentru angajații din campus și pentru oricine a încercat să-l susțină în experiența credinței și să-l ajute să înțeleagă mai bine tainele Împărăției. Mă gândesc cu multă plăcere la timpul când și eu am trecut printr-o ase-

menea experiență și sunt fericit pentru generația de astăzi, care are condiții de studiu atât de bune pentru că am o imagine foarte bună despre acest campus. Dar să nu uităm că întotdeauna este loc pentru mai bine. Urez Universității Adventus să aibă parte de un progres continuu până la revenirea Domnului Isus Hristos!”

Virgil Sandu, părinte

„Parcă ieri intram în acest campus, iar azi totul s-a terminat. Au fost clipe frumoase când am cunoscut prieteni, am petrecut timp împreună, am avut multe activități recreative, dar mai ales cu scop misionar și experiența trăită aici o voi purta în inimă pe tot parcursul vieții. Apreciez Universitatea Adventus pentru că în acest campus, pe lângă profesori sau angajații din administrație, am găsit prieteni, părinți și bunici care au fost alături de mine să mă sfătuiască, să mă încurajeze. Dar cel mai mult îmi place că în acest loc am găsit spiritul de slujire dezinteresată.”

Auraș Drăguț, student Universitatea Adventus

„Anii au trecut foarte repede, iar acum, la plecare, sunt tristă ca un copil pentru că aici am găsit liniște, multă încredere, ajutor ca să pot profesa în domeniul dorit de mine și mi-am găsit scopul în viață. Aprecieri maximă pentru acest loc este că aici există încredere în Dumnezeu. Eu eram rătăcită în această lume, iar aici chiar m-am regăsit. Aș recomanda acest campus tuturor tinerilor, mai ales celor care nu au o țintă în viață. Aici există profesori foarte bine pregătiți care îi pot ajuta să facă ceva important în viață.”

Ștefania Camelia Dinu, Școala Postliceală dr. Luca din Cernica

„Azi a fost o zi frumoasă. S-a încheiat pentru elevii noștri un program amplu de studii, cu provocări și intervenții din partea lui Dumnezeu. Chiar au fost situații în care am văzut mâna divină la lucru. Avem așteptări mari din partea absolvenților noștri, chiar dacă Școala Postliceală „Dr. Luca” are acum numai a doua generație de tineri care își încheie studiile. A fost mai bine și mai ușor pentru noi, având experiența anului trecut, iar dacă ne gândim la prima promoție observăm cât de sus au ridicat nivelul împlinirii profesionale. Aproape toți s-au angajat, iar unii dintre ei profesază ca asistenți medicali în instituții cu criterii de exigență recunoscute național și internațional, Spitalul Militar din București fiind numai un exemplu. Este un lucru demn de apreciat, îi felicităm și credem că și colegii lor din anii

următori vor fi cel puțin ca ei. Domnul să fie laudat că ne-a susținut și devenim tot mai vizibili.”

Pastor **Claudiu Șerban**, director Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca” din Cernica

Experiența educațională niciodată nu este ușoară, dar are întotdeauna o frumusețe specifică și, mai ales, un final fericit. În plus, pentru că educația creștină are același gând care era în Hristos Isus, îi pregătește pe absolvenți pentru o viață de slujire care aduce multe împliniri și bucuria unei vieți veșnice. Programul festivității de absolvire poate fi urmărit integral pe pagina de Facebook a Universității Adventus.

Universitatea Adventus este singura instituție adventistă de învățământ superior din România și a fost acreditată de statul român în urma evaluării făcute de ARACIS.

Tinerii care doresc să studieze la Universitatea Adventus se pot înscrie la sesiunile de admitere organizate în perioadele 15–22 iulie și 9–16 septembrie 2019. Sesiunile de admitere la Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca” din Cernica sunt programate în perioadele 15–22 iulie și 26 august–6 septembrie. Pentru mai multe informații, accesați www.uadventus.ro sau apelați (+4) 021 369 5350. ■

Emanuel Sălăgean este șef birou promovare, Universitatea Adventus.

Foto: Emanuela Jalbă

A DOUA MILĂ

„Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două.” (Matei 5:41)

„DUPĂ CE A SFÂRȘIT ISUS CUVÂNTĂRILE ACESTEIA, NOROADELE AU RĂMAS UIMITE DE ÎNVĂȚĂTURĂ LUI, CĂCI EL ÎI ÎNVĂȚA CA UNUL CARE AVEA PUTERE, NU CUM ÎI ÎNVĂȚAU CĂRTURARIILOR” (MATEI 7:28,29).

Aceste cuvinte ale Mântuitorului fac parte din celebra cuvântare numită „Predica de pe Munte”. Ea este oarecum o predică inaugurală a lucrării Sale publice.

Pentru o înțelegere corectă, este important să stabilim locul ei în întreaga Biblie. În primul rând, constatăm că este prima și cea mai amplă prezentare dintre toate cuvântările ținute de Domnul Isus în timpul celor trei ani și jumătate, ceea ce deja arată oarecum importanța ei. Evangheliile raportează că au fost cuvântări mai lungi, dar ele n-au fost înregistrate în cuprinsul evangheliilor.

O mare parte a creștinătății consideră că importanța Predicii de pe Munte constă în faptul că marchează hotarul dintre Vechiul și Noul Testament și că Mântuitorul închide porțile dispensațiunii legii lui Moise și deschide larg o nouă dispensațiune, cea a harului, a legii iubirii. Dacă în Vechiul Testament condiția mântuirii a fost împlinirea Legii, însă nimeni nu a fost în stare s-o facă, înțelegându-se prin aceasta atât Decalogul, cât și legea ceremonială, se susține că Isus a venit să împlinească această Lege în locul omului, iar apoi s-o desființeze, statuând condiții noi, mult mai ușoare, pentru mântuire: „Crede în

Isus și vei fi mântuit...” Iar tocmai aceasta constituie schimbarea uriașă de paradigmă, „vestea cea bună” a evangheliilor.

Este adevărat că, dacă comparăm evenimentul „dării Legii” de la Muntele Sinai cu evenimentul rostirii Predicii de pe Muntele Fericirilor, diferențele sunt evidente.

Participanții la rostirea Decalogului, respectiv poporul Israel, trebuiau să se pregătească mai mult de trei zile, să-și spele hainele, să se sfințească. Era stabilită o limită la poalele muntelui, dincolo de care, cu excepția lui Moise și Aaron, nimănui nu îi era permis să treacă. Nu doar accesul pe munte era strict interzis mulțimii, dar chiar și atingerea poalelor muntelui. (Exodul 19)

În schimb, din raportul prezentat de evanghelistul Luca (6:17-19), reiese că participanții la Predica de pe Munte erau atât din teritoriile Israelului, cât și din ținuturile păgâne ale Feniciei, iar lor nu li s-a cerut niciun fel de pregătire anterioară. Fiecare putea veni așa cum era și era acceptat. De asemenea, nu exista niciun fel de restricție privitoare la accesul mulțimii, niciun gard, nicio restricție ca la Muntele Sinai, dimpotrivă toți căutau și puteau să se atingă chiar de persoana Domnului Isus.

Rostirea Celor Zece Porunci a avut loc pe fundalul unor fenomene naturale care au îngrozit poporul și l-au făcut să tremure, încât la finalul enunțului Legii (ceea ce nu putea dura decât cca 5 minute), tot poporul, în unanimitate, a cerut ca Domnul să nu le mai vorbească, ci să le vorbească doar prin Moise.

La finalul Predicii de pe Munte, reacția generală a fost diametral opusă: „După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas uimite de învățătura Lui, căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor” (Matei 7:28,29).

Oare aceste diferențe nu justifică interpretarea că, prin acesta, Isus, în calitatea Sa de Fiu al lui Dumnezeu, închidea pentru totdeauna porțile Vechiului Testament, al timpului domniei Le-

gii, și deschidea larg porțile Noului Testament, porțile domniei harului salvator?

O comunicare întreruptă

Dacă urmărim cu atenție care a fost răspunsul lui Dumnezeu la cerința poporului ca Dumnezeu să nu le mai vorbească direct, ci doar prin mijlocirea lui Moise, constatăm că Dumnezeu le-a respectat cerința de a nu le mai vorbi direct, în schimb le-a transmis că o parte a comunicării, pe care o avea în vedere, nu o va face prin Moise, ci printr-un Trimis special:

„Atunci Domnul mi-a zis: «Ce au zis ei este bine. Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu.»” (Deuteronomul 18:17-18)

„Astfel, el va răspunde la cererea pe care ai făcut-o Domnului, Dumnezeului tău, la Horeb, în ziua adunării poporului, când ziceai: «Să nu mai aud glasul Domnului, Dumnezeului meu, și să nu mai văd acest foc mare, ca să nu mor.»” (Deuteronomul 18:16)

Ce anume avea în vedere Dumnezeu să comunice omenirii, o comunicare de o asemenea importanță pe care nici chiar „omul lui Dumnezeu”, Moise, nu o putea face?

Știm că acest Proroc asemenea lui Moise era Însuși Mântuitorul. Dat fiind că, așa cum am arătat mai sus, Predica de pe Munte este singura cuvântare completă, reiese că mai ales aceasta trebuie să fie acea comunicare specială menționată din vremea Exodului (Domnul Isus a arătat că toate cuvintele rostite de El erau de fapt de la Tatăl). De aceea ea nu trebuie nicidecum pusă în antiteză cu conținutul Decalogului, ci trebuie considerată o parte complementară. Ea este de fapt continuarea expunerii Legii, dar vizând o componentă aparte, așa cum vom arăta mai jos. Aceasta nu înseamnă că ar fi lipsit ceva din Decalog. Prezentarea de atunci este o prezentare absolut completă și de sine stătătoare.

„Acestea sunt cuvintele pe care le-a rostit Domnul cu glas tare pe munte, din mijlocul focului, din nori și din negură deasă, și le-a spus la toată adunarea voastră, fără să adauge ceva. Le-a scris pe două table de piatră și mi le-a dat.” (Deuteronomul 5:22)

Și totuși mai era ceva de comunicat, iar Moise nu avea autoritatea s-o facă, ci doar Același Persoană care a vorbit pe Muntele Sinai: Fiul lui Dumnezeu. Astfel se împlinește profeția lui Isaia cu privire la una din misiunile importante ale lui Mesia:

„Domnul a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească o lege mare și minunată.” (Isaia 42:21)

Dacă privim Predica de pe Munte din această perspectivă a complementarității față de Decalog și nicidecum în antiteză cu el, vom reuși să-i înțelegem mult mai bine importanța propriu-zisă, atât profunzimile, cât și înălțimile.

Litera și spiritul Legii

„Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească.” (Romani 7:14)

Biblia face distincție între litera și spiritul Legii, între enunțul Legii și înțelesul lărgit, un fel de aureolă spirituală a textului, înțelesul nescris, dar subînțeles:

„...care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viața.” (2 Corinteni 3:6)

Să explicăm cele două aspecte ale Decalogului.

Dacă privim atent doar la enunțul Celor Zece Porunci, el se limitează preponderent la partea restrictivă (ce să nu faci), cu excepția unui părți a poruncii a IV-a și porunca a cincea. Ea este o linie de hotar imuabilă trasată de Dumnezeu între două domenii: bine și rău – și tocmai aceasta este menirea unei cod moral. Și, ca atare, nici nu poate fi formulată decât în termeni restrictivi: să specifice ceea ce nu este permis să faci. În schimb „lipsește” partea pozitivă a acțiunii: ce anume să faci. Aceasta din urmă este partea duhovnicească a Legii, acesta este spiritul, este aureola Legii. Doar enunțul Legii în sine, acel SĂ NU, „omoară”, pentru că Legea condamnă orice faptă cu pedeapsa capitală. (Romani 6:23)

Dacă ne gândim mai atent doar la enunțul Legii morale, am putea spune că cel care împlinește cel mai bine litera, „slova” Legii, este un om paralizat, surdomut, pentru că el nu poate călca niciuna din aceste porunci. Dar din păcate, el este un mort-viu. Însă acest fel de împlinire a Legii nu este suficient.

De pildă porunca „să nu furi” îmi arată că nu-mi este îngăduit să-mi însușesc în mod fraudulos nimic din ceea ce aparține altuia. Dar textul poruncii nu-mi spune nimic cu privire la acțiunea pozitivă de ajutorare, de dăruire față de semenii. Aceasta o face spiritul Legii.

De aici înțelegem că literele, „slova” Legii, alcătuiesc un zid protector în toate direcțiile, în jurul omului, și îl apără de răul din exterior. Ele

DECALOGUL ROSTIT DE FIUL LUI DUMNEZEU PE MUNTELE SINAI ESTE MILA ÎNTÂI ȘI REPREZINTĂ LEGĂMÂNTUL CEL VECHI, IAR PREDICA DE MUNTE ESTE PREZENTAREA MILEI A DOUA DE CĂTRE ACEEAȘI PERSOANĂ DIVINĂ, DAR CA FIU AL OMULUI, ȘI REPREZINTĂ LEGĂMÂNTUL CEL NOU.

constituie barierele, zăbrelele, gratiile puse în fața răului, și sunt menite să îl apere. Dar rămânând strict doar la litera Legii, conținutul, spațiul interior apărat de zidul Legii, rămâne gol: adică partea activă, pozitivă care trebuie îndeplinită. Menirea zidurilor unei cetăți nu este doar de a opri năvălirile dușmane, ci și aceea de a apăra bunurile, valorile aflate în interior și de a asigura condițiile optice pentru toate activitățile benefice, nobile. Zidurile de protecție fără valori interioare sunt un nonsens, o cetate pustie, impenetrabilă, dar care nu are nimic și pe nimeni de apărat.

Cele două mile

„Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două.”

Mila romană din acea vreme avea 1 478 de metri, dar aceasta nu înseamnă că a doua milă ar avea neapărat aceeași mărime. Să reflectăm puțin asupra diferențelor dintre cele două mile. Mila întâi este partea care s-a convenit între cele două părți să fie îndeplinită. Mila întâi este măsurabilă, este exactă. Dacă noi cumpărăm din piață un kilogram de făină, vânzătorul este obligat să ne dea o mie de grame, cu niciun gram mai puțin. Dar de obicei el mai pune ceva pe deasupra. Aceasta este „mila a doua” și el poate pune cât vrea. Mila a doua este ceea ce se face în plus fără să fie cerut *expressis verbis*, în mod voluntar, și mărimea ei depinde de individ. Poate fi mai scurtă sau chiar mai lungă decât cea dintâi. Mila a doua dezvăluie de fapt dispoziția morală cu care se făptuiește ceva: starea sufletească, participarea inimii. De aceea, mila a doua este cea care evidențiază valoarea caracterului. Acest tip de test a fost folosit de Eliezer în misiunea de a alege o soție potrivită pentru Isaac. În acest test este atât de evident că mila a doua poate fi mult mai lungă decât cea dintâi (diferența dintre „dă-mi să beau” și oferta Rebecăi de a adăpa cele zece cămile).

Mila a doua are două „sensuri” ale acțiunii voluntare: sensul arătat mai sus – dispoziția de a oferi mai mult decât mi se cere. Dar mai are un sens: cât de mult sunt dispus să renunț, să jertfesc în favoarea altora în scopuri nobile, cum ar fi împăcarea, pacea etc. (Matei 5:40, haina și cămașa).

Decalogul – sub aspectul milei întâi

Decalogul are acel caracter cu totul aparte în cuprinsul Bibliei, fiind rostit și apoi scris pe table de piatră doar de către Dumnezeu. Moise a avut misiunea de a le depune în sanctuar. Poporul Israel a acceptat să îplinească toate cerințele sale.

„A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: «Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.»” (Exodul 24:7)

Caracterul obligatoriu al Celor Zece Porunci nu se limitează la poporul Israel, ci Biblia arată că este „datoria oricărui om” și va constitui codul juridic după care vor fi judecați toți oamenii. Dar să observăm că Decalogul are toate caracteristicile milei întâi, dacă ne gândim strict la „slova”, la enunțul Legii. Este măsurabilă, precisă: zece porunci. Nu se poate renunța la nicio literă din enunțul ei.

Exact la aceste aspecte ale Legii s-a referit Mântuitorul în Predica de pe Munte:

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile. Așa că oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească va fi chemat mare în Împărăția cerurilor.” (Matei 5:17-19)

Dar apoi trece la MILA a DOUA: „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” (Matei 5:20)

Fariseii și cărturarii s-au oprit la „litera” legii, la aspectele restrictive ale Decalogului. Dar Domnul Isus începe să vorbească despre MILA A DOUA, cea care trece dincolo de neprihănirea fariseilor. Rând pe rând, în dreptul poruncilor a VI-a, a VII-a, a VIII-a și a IX-a, explică spiritul Legii. Apoi trece la aspectele pozitive care trebuie înțelese din textul Legii. Nu doar să nu furi, ci să și dăruiești. Și toată expunerea ulterioară arată de fapt incomensurabilitatea aspectului spiritual al Legii, al milei a doua pentru că merge până la a fi desăvârșit ca Dumnezeu:

„Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl nostru cel ceresc este desăvârșit.” (Matei 5:48)

Așa după cum prezentarea Decalogului, mila întâi, „datoria oricărui om”, nu a fost lăsată în seama omului, nici chiar a lui Moise, tot așa și prezentarea spiritualității Legii, mila a doua, nu a fost lăsată pe seama omului. Doar cel care a rostit Decalogul pe Muntele Sinai avea autoritatea deplină de a o face.

Dar se naște întrebarea: de ce s-a făcut atât de târziu? De ce abia după 1 300 de ani? Nu ar fi fost necesar să se facă numaidecât?

Nici rostirea Celor Zece Porunci de către Dumnezeu pe Sinai nu a fost prima încunoștințare

„CĂCI VĂ SPUN
CĂ, DACĂ NE-
PRIHĂNIREA
VOASTRĂ NU
VA ÎNTRECE
NEPRIHĂNIREA
CĂRTURARILOR
ȘI A FARISEILOR,
CU NICIUN CHIP
NU VEȚI INTRA
ÎN ÎMPĂRĂȚIA
CERURILOR.”
(MATEI 5:20)

a omului și tot așa stau lucrurile și în privința înțelegerii spiritualității Legii.

În Psalmii 119:96, psalmistul înțelegea perfect caracterul nemărginit al Legii, deci spiritualitatea ei. Iov a înțeles lucrul acesta cu circa 1 400 de ani înainte de rostirea Predicii de pe Munte, exact în sensul explicat de Domnul Isus:

„Făcusem un legământ cu ochii mei și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare.” (Iov 31:1)

Chiar și tânăra Rebeca dovedește că avea cunoștință de mila a doua, de caracterul spiritual al Legii lui Dumnezeu.

Dar atunci când omul începe să înțeleagă spiritul Legii morale și devine un practicant al milei a doua, acțiunile dobândesc o motivație superioară: omul nu va minți, nu va mai fura etc. nu doar pentru că porunca interzice minciuna, furtul etc., adică din cauza „slovei” Legii, ci pentru că detestă aceste acțiuni și își găsește plăcerea în adevăr și în a face binele. Legea morală a fost scrisă în mintea (dobândește înțelegere intelectuală) și în inima lui (găsește plăcere în ea) de către Duhul Sfânt, în conformitate cu noul legământ. La aceasta se referă apostolul Pavel când scrie:

„Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cer-

neală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne. Avem încrederea aceasta tare în Dumnezeu, prin Hristos. Nu că noi, prin noi înșine, suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viața.” (2 Corinteni 3:3-6)

Mulți consideră că aceste versete se referă la desființarea Decalogului. Dar după cum mila a doua nu poate exista fără mila întâi, tot așa nici spiritul Legii nu poate exista fără litera Legii. În zadar ar încerca cineva să fie doar practicantul milei a doua: de pildă să ajute săracii cu sume impresionante, iar pe de altă parte să mintă și să fure, sau să încalce oricare dintre Cele Zece Porunci.

De aceea putem concluziona că Decalogul rostit de Fiul lui Dumnezeu pe Muntele Sinai este mila întâi și reprezintă Legământul cel vechi, iar Predica de Munte este prezentarea milei a doua de către aceeași Persoană divină, dar ca Fiu al omului, și reprezintă Legământul cel nou. ■

**MILA A DOUA
ARE DOUĂ
„SENSURI”
ALE ACȚIUNII
VOLUNTARE:
DISPOZIȚIA DE A
OFERI MAI MULT
DECÂT MI SE CE-
RE ȘI DISPOZIȚIA
DE A RENUNȚA,
DE A JERTFI ÎN
FAVOAREA ALTO-
RA ÎN SCOPURI
NOBILE, CUM AR
FI ÎMPĂCAREA,
PACEA.**

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

„DOAR” O VORBĂ DESPRE ECUMENISM

În context ecumenic, vizita Papei în România Ortodoxă creează valuri de comentarii. Ruptura produsă în creștinism pe axa est-vest din secolul al XI-lea și sud-nord din secolul al XVI-lea au creat curente și ramuri diferite ale creștinismului care au dus la dispute sângeroase uneori. Nu vom lua în calcul factorii istorici, economici, sociali care sunt importanți pentru un eveniment de o mare amploare cum a fost Reforma Protestantă. Mai este ea valabilă? Dar actuală? Cu ce atitudine ar trebui să privim creștinismul istoric (catolic sau ortodox)? În rândurile de mai jos voi încerca să ilustrez cât de importantă este o particulă lingvistică și câtă nevoie avem de iluminarea Duhului Sfânt pentru a înțelege chestiuni care apar și pentru o poziție corectă în mijlocul unor evenimente cruciale.

A. Cunoaștere „doar” prin revelația specială sau și prin cea naturală?

ATĂT LUTHER,
CÂT ȘI CALVIN
AU ACCEPTAT
TRADIȚIA ISTO-
RICĂ ȘI DECIZIILE
CONCILIILOR DE
LA NICEEA SAU
CALCEDON, ASI-
MILÂND CREZURI
CA TRINITATEA
SAU NATURA
DOMNULUI
HRISTOS.

1. Scriptura, ca revelație specială. Ce este Biblia? O întrebare cu mai multe răspunsuri posibile. Scriptura este revelația lui Dumnezeu sau conține această revelație? Sau este mărturia oamenilor despre această revelație? Aceste întrebări aduc în discuție chestiunea tipului de inspirație, subiectul destul de vast. Varianta a doua înseamnă că Biblia este o carte de teologie, și nu revelația divină. Ceea ce recunosc toți creștinii este faptul că Biblia nu a căzut din cer, scrisă cu degetul lui Dumnezeu sau la vreun supercomputer ceresc. Nici nu a apărut dintr-odată, ca un document încheiat și sigilat asupra căruia nu se mai poate interveni. A fost nevoie de mai bine de un mileniu și jumătate ca să se ajungă la forma actuală. Prin urmare, trebuie asumată o poziție clară. Atât biserica Reformei, cât și cea catolică susțin că Biblia este revelația divină.

2. Natura, ca revelație generală. Ce informații despre Creator ne sunt furnizate de natură? În ce măsură Se (mai) manifestă Dumnezeu pe scena naturii? Teologia naturală este mult mai veche, dar a căpătat un rol uriaș în urma iluminismului raționalist din secolul al XVIII-lea, când revelația naturală a fost confiscată de cercetările științifice și separată

de cea teologică. Dar partea care ne interesează aici este cum văd problema biserica catolică și protestantă. Ambele au considerat validă teologia naturală alături de cea specială, a Scripturii. Teologia naturală presupune revelație generală. Adică descoperirea lui Dumnezeu în natură. Întrebarea aici este: avem nevoie de inspirație în revelația generală în aceeași măsură ca în revelația specială? Care este rolul omului în oricare dintre variante? Atât catolicismul, cât și protestantismul acceptă revelația naturală.

Din cele de mai sus se poate vedea cum catolicismul și protestantismul privesc la fel revelația lui Dumnezeu. Sau cel puțin așa pare. Revelația este „doar” acțiunea lui Dumnezeu sau și a omului cu intelectul, experiența sa de viață, bagajul de cunoștințe și alte abilități? Revelația înseamnă „doar” Scriptura sau implică și tradiția, sau natura, sau experiențele umane?

Luther nu a dorit să fie un revoluționar, ci un reformator al bisericii din care făcea parte și pe care o iubea. El nu a vrut o altă biserică sau religie, ci religia catolică, reformulată după principiile biblice. Luther a dorit ceea ce au încercat și profeții Vechiului Testament, reforma iudaismului, nu altă biserică sau altă lege. Profeții nu rescriau Legea de pe Sinai, ci o repetau și o aplicau la situații specifice din vremea lor. Deși au fost și revoluționari ca Ieroboam, care a inventat o religie nouă, cu consecințele pe care le știm din istoria biblică. Atât Luther, cât și Calvin au acceptat tradiția istorică și deciziile Conciliilor de la Niceea sau Calcedon.

B. Justificare „doar” prin credință sau și prin fapte?

Deși putem analiza comparativ multe subiecte, unul cred că merită atenția în mod deosebit. Rolul credinței sau al faptei în planul mântuirii. Pentru Luther, formularea „numai prin credință” este temelia protestantismului și fără ea biserica se prăbușește. După această afirmație putem evalua orice biserică și se poate observa și punctul în care se despart drumurile teologice.

Problema era următoarea: cum poate un om păcătos să apară în fața unui Dumnezeu sfânt?

Răspunsul nu e simplu, nicicum. Asta înseamnă că omul trebuia să aibă parte de o lucrare specială de transformare pentru a primi dreptul de a sta înaintea Domnului. Și atunci apare o altă întrebare. Cum se realizează această justificare sau cum se capătă acest drept? Pentru Calvin, lucrul acesta se întâmplă pur și simplu. E ca un act magic. Pentru Luther, lucrurile sunt privite mai complex. Omul este păcătos și sfânt în același timp. Destul de complicat. Dacă Dumnezeu declară o persoană sfântă în timp ce ea e păcătoasă, atunci mințe. Dacă îl lasă pe om păcătos, atunci adio viață veșnică. Toată disputa aceasta era purtată în termeni legali, juridici. Dar oare este suficient cadrul legal? Dacă un judecător declara că afară plouă, chiar ploua pentru că așa a spus magistratul? Sau decizia sa trebuie oferită pe baza probelor?

Ce zic romano-catolicii despre acest proces? Ei văd mântuirea în cel puțin două etape. Atribuirea iertării se face de către Domnul Hristos prin botez, ocazie când este îndepărtat păcatul original, adamic. Apoi omul este așezat într-o stare de har. În această stare, omul trebuie să coopereze cu Dumnezeu, altfel poate pierde acest har. Cooperarea aceasta se realizează prin fapte care sunt numite merite congruente sau echivalente. Meritul congruent este diferit de cel desăvârșit, care Îl obligă pe Dumnezeu să ne răsplătească. Meritul congruent este înrădăcinat în har, iar cel desăvârșit este fixat în natura noastră umană. Practic acesta este focarul Reformei lui Luther. La

început, Luther a cumpărat penitențe și era supărat că părinții lui erau în viață, așa că a cumpărat pentru bunicii lui. Dar la scurt timp s-a întors împotriva lor pentru că nu aveau susținere biblică.

Catolicii cred că harul și credința sunt necesare, dar nu suficiente pentru justificare. Reformatorii credeau că harul este atât necesar, cât și suficient. Asta poate explica de ce Luther era chiar nervos pe Iacov și pe epistola sa, care spune că omul este socotit (justificat) și prin fapte, nu doar prin credință. Așadar, cuvântul „doar” a condus la marea ruptură din secolul al XVI-lea. Sau cel puțin a avut un rol invers proporțional cu valoarea sa curentă.

Pentru final, am să prezint un citat din scrierile Ellen G. White, fără alt comentariu: „Doar faptele noastre bune nu ne vor mântui, însă nici nu putem fi mântuiți fără a face fapte bune. Domnul Hristos cere totul. Nimic nu trebuie reținut. El ne-a răscumpărat cu un preț infinit și ne cere să-I oferim tot ce avem, ca un dar de bunăvoie. Dacă Îi vom consacra pe deplin inima și viața noastră, credința va lua locul îndoielilor, iar încrederea va lua locul suspiciunii și al necredinței.” – *Signs of the Times*, 20 aprilie 1876 ■

Mugurel Asaftei este pastor în Conferința Moldova.

**DIRECTII
TEOLOGICE
MUGUREL
ASAFTEI**

**DOAR FAPTELE
NOASTRE BUNE NU
NE VOR MÂNTUI,
ÎNSĂ NICI NU PU-
TEM FI MÂNTUIȚI
FĂRĂ A FACE FAPTE
BUNE. DOMNUL
HRISTOS CERE
TOTUL. NIMIC NU
TREBUIE REȚINUT.
EL NE-A RĂSCUM-
PĂRAT CU UN PREȚ
INFINIT ȘI NE CERE
SĂ-I OFERIM
TOT CE AVEM,
CA UN DAR DE
BUNĂVOIE.**

FERICIȚI SUNT CEI NEFERICIȚI

Un proverb arab spune: „Doar soarele strălucind transformă grădina în deșert.” Există lucruri în viață pe care nu le înveți decât în timp de suferință, dezamăgire și necaz. Nu contează câte proverbe, ilustrații, exemple vom folosi, realitatea este ca nimănui nu-i place să sufere – fizic, emoțional sau mental.

Cum te simți când cineva te trezește dintr-un vis frumos? Îți planifici concediul tău de vis – zece zile împreună cu familia pe coasta însorită a Spaniei, sau în Cancun, Mexic; planifici totul din timp, bagajele sunt pregătite, când o veste proastă strică totul și ești nevoit să renunți. Parcă nici dușmanilor nu le-ai dori o astfel de experiență.

Unii spun că viața aceasta este un vis, dar să nu uităm că, chiar având un somn bun, mai devreme sau mai târziu sosește și momentul trezirii – al trezirii la realitate.

- Un plic de o anumită culoare de la serviciu, în care ești informat că, după 25 de ani, ești concediat. Postul tău s-a desființat.
- În urma unui control medical, cu o față îngrijorată, medicul îți aduce la cunoștință că ești într-o fază avansată de cancer.
- Un telefon de la poliție – copilul tău împreună cu alții au fost arestați pentru conducerea automobilului sub influența drogurilor.

Eram într-o biserică în Sabat, când o tânără izbucnește în lacrimi și părăsește în grabă sala de închinare: tocmai primise vestea că mama ei din Haiti murise. Nu! Viața aceasta nu e un vis. Trăim realitatea ei zi de zi și problemele apar atunci când ne așteptăm mai puțin. Partea mai puțin plăcută a problemei este că urmașii lui Isus – creștinii – chiar cei sinceri, adevărați – copiii lui Dumnezeu, nu sunt scutiți de confruntarea cu realitățile dure ale vieții.

Nu-i credeți pe televangheliștii care spun că, dacă le trimiteți 100 de dolari/lună timp de un an, veți scăpa de sărăcie pentru tot restul vieții. Nu-i credeți pe cei care vă promit o viață sănătoasă până la vârsta de 100 de ani dacă le donați lor casa.

Isus a declarat foarte clar, așa ca să înțeleagă toți urmașii Săi: „În lume veți avea necazuri...” (Ioan 16:33)

În Evanghelia după Matei, capitolul 5, găsim predica lui Isus de pe munte. Ea conține o mulțime de paradoxuri (enunț contradictoriu și în același timp demonstrabil) și sfaturi pe care nu mulți vor să le audă:

A. Ferice de cei săraci

Nu e ușor să-L înțelegi pe Isus în contextul societății materialiste în care trăim, când mulți (dacă nu toți) îi fericesc pe cei bogați.

„Fericiți cei cu vile de 100 milioane de dolari în Hollywood și proprietăți în Emiratele Arabe.”

„Fericiți cei care au tot ce își doresc – conturi substanțiale, colecție de mașini de epocă, partener de viață din lumea supermodelelor.”

B. Ferice de cei ce plâng...

Cineva poate spune: „Isus a adresat aceste cuvinte doar clasei de mijloc și de jos; declarația nu este valabilă și pentru *high class* – clasa de sus.”

Când a dorit să vorbească unei anumite clase, Isus a specificat cui se adresează: „Vai de voi, fariței și saducheii fățarnici.” (Matei 23:13)

„A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se *încredeau* în ei înșiși că sunt neprihăniți...” (Luca 18:9)

„Ferice de cei ce plâng”... Ce a vrut să spună Isus aici?

„Ferice de cei ce-și plâng păcatele...” Da, dar o viață întreagă? Ne vrea Dumnezeu un popor de păcătoși plângăcioși? Un popor de nefericiți? Unde mai este atunci bucuria creștinului: bucuria mântuirii, bucuria de a avea un mântuitor, bucuria unui cer nou și a unui pământ nou, bucuria vieții veșnice?

Eram pastor într-o biserică din sudul Conferinței Moldova. Vedeam în fiecare Sabat o bătrână cu fața tristă, cu capul plecat și mereu plângând atunci când predicam despre iubire și iertare. Am stat de vorbă cu ea și am întrebat-o despre motivul suferinței ei. Mi-a răspuns: „Am atâtea păcate pe sufletul meu și îmi este greu să cred că Dumnezeu mi le-a iertat.” „I-ai mărturisit aceste păcate lui Dumnezeu și ai cerut iertare pentru ele?” am între-

„FERICE DE CEI CE PLÂNG” – PENTRU CĂ RELAȚIA LOR CU DUMNEZEU VA DEVENI UNA REALĂ ÎN URMA NECAZULUI, ÎL VOR ÎNȚELEGE PE DUMNEZEU ÎNTR-O NOUĂ LUMINĂ, DINTR-UN UNGHI PE CARE NU L-AU PUTUT ÎNȚELEGE ÎN TIMP DE PACE, PROSPERITATE ȘI BELȘUG.

bat-o. „Da” – mi-a răspuns ea, „nu doar o dată, ci în fiecare zi le mărturisesc și-mi cer iertare, dar nu sunt sigură că El mă iartă.”

Îi face plăcere lui Dumnezeu să-Și vadă copiii plângând o viață întreagă pentru păcatele lor? „Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Te-boimul? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntru Mi se mișcă de milă!” (Osea 11:8)

Există momente în viața noastră când, datorită iubirii lui Dumnezeu față de noi și planului Său pentru mântuirea noastră, El ne îngăduie să plângem. Nu o face cu plăcerea sadică de a-și vedea copiii suferind, ci cu scopuri mult mai înalte, mai nobile, veșnice.

Din cauza sclipirii păcatului care ne-a orbit ochii, pentru a vedea mai bine frumusețea cerului și plăcerea unei vieți trăite în relație cu Isus, Dumnezeu îngăduie momente de trezire din visul vieții.

Richard Raymond (folosesc numele real cu îngăduința lui) era unul din primii membri pe care i-am vizitat când am ajuns în districtul Springfield, Massachusetts. Era într-un scaun cu rotile. De la gât în jos, paralizia îl imobilizase, neavând ca loc de ședere decât patul și ca mijloc de deplasare, scaunul cu rotile. În pofida situației în care se afla, Richard era un om vesel, optimist și cu o mare dorință să-L vadă pe Isus venind în curând. „Nu întotdeauna am fost așa”, mi-a explicat el. Am avut momente când, după accidentul de motocicletă care a avut loc cu 25 de ani în urmă, am fost mâniat pe Dumnezeu. I-am adresat cuvinte grele. Nici nu am mai vrut să știu de El... și nu un an, doi... Înainte de accident îmi plăcea viața... eram tânăr, voiam să trăiesc cum îmi place și nimeni să nu-mi spună ce să (nu) fac. De biserică nici nu voiam să aud. În timp ce conduceam motocicleta, întorcându-mă acasă de la o petrecere noc-

turnă scaldată în alcool și droguri, a avut loc acel accident grav, m-am trezit la spital, iar medicii au luptat șase luni pentru a mă stabili. Mi-am dorit de multe ori să mor, dar Dumnezeu a avut un plan cu mine. Acum sunt bine, în relații bune cu Creatorul meu. Îl aștept pe Isus să-mi redea sănătatea veșnică”, a concluzionat el.

Uneori, o experiență reală cu Isus are loc doar în urma unei confruntări dramatice cu vrăjmașul, care nu are alt scop decât să aducă suferință în viața noastră.

„Era în țara Uț un om care se numea Iov. Și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău. I s-au născut șapte fii și trei fete.” (Iov 3:1-3)

Iată și ordinea priorităților:

1. *fără prihană* – curat la suflet – temător de Dumnezeu – se ferea de rău

2. *familie fericită* – soție – șapte fii – trei fete. De unde știm că Iov avea fericire în cămin? v. 4: „Fiii săi se duceau

**MOMENTE
DE TREZIRE**
**MIHAIL
BACIU**

**„FERICE DE CEI CE
PLÂNG, CĂCI EI VOR
FI MÂNGĂIAȚI.”
(MATEI 5:4)**

„BINECUVÂNTAT SĂ FIE DUMNEZEU, TATĂL DOMNULUI NOSTRU ISUS HRISTOS, PĂRINTELE ÎNDURĂRILOR ȘI DUMNEZEUL ORICĂREI MÂNGĂIERI, CARE NE MÂNGÂIE ÎN TOATE NECAZURILE NOASTRE, PENTRU CA, PRIN MÂNGĂIEREA CU CARE NOI ÎNȘINE SUNTEM MÂNGĂIAȚI DE DUMNEZEU, SĂ PUTEM MÂNGĂIA PE CEI CE SE AFLĂ ÎN VREUN NECAZ!” (2 CORINTENI 1:3-4)

unii la alții și dădeau, rând pe rând, câte un ospăț. Și poșteau și pe cele trei surori ale lor să mănânce și să bea împreună cu ei.”

Cât de fericiți sunt părinții care văd neînțelegeri între copiii lor?

3. Iov – înstărit din punct de vedere material.

v. 3: „Avea șapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi, cinci sute de măgărițe și un foarte mare număr de slujitori.”

4. După îmbinarea celor trei caracteristici: neprihănire – fericire – bunăstare, vine rândul *mijlocirii*:

v. 5: „După ce treceau zilele de ospăț, Iov chema și sfințea pe fiii săi: se scula dis-de-diminează și aducea pentru fiecare din ei câte o ardere-de-tot. Căci zicea Iov: «Poate că fiii mei au păcătuit și au supărat pe Dumnezeu în inima lor.» Așa avea Iov obicei să facă.”

Când vezi un om de un asemenea caracter (unicat), ești ispitit să gândești că el este favoritul lui Dumnezeu și că niciodată ceva rău nu i se poate întâmpla. Realitatea a fost însă alta:

Prioritățile vrăjmașului au fost exact inverse:

1. Atac la bunurile lui Iov – partea materială

v. 14-17: „A venit la Iov un sol care a zis: «Boii arau și măgărițele pășteau lângă ei. Și s-au aruncat niște sabeeni asupra lor, i-au luat»... a venit un altul și a zis: «Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a aprins oile și pe slujitorii tăi și i-a ars de tot»... a venit un altul și a zis: «Niște caldeeni, înșirați în trei cete, s-au aruncat asupra cămiloror.»”

2. Atac la fericirea familiei

v. 18-19: „A venit un altul și a zis: «Fiii tăi și fiicele tale mâncau și beau vin în casa fratelui lor întâi născut. Și deodată, a venit un vânt mare de dincolo de pustie și a izbit în cele patru colțuri ale casei; casa s-a prăbușit peste tineri și au murit.»”

3. Atac direct la sănătatea fizică și indirect la sufletul său – neprihănirea sa

Iov 2:7-8: „Satana... a lovit pe Iov cu o bubă rea, din talpa piciorului până în creștetul capului.”

4. Atac la cea mai sensibilă, nobilă relație – relația cu partenerul de viață

v. 9: „Nevastă-sa i-a zis: «Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blestemă pe Dumnezeu și mori!»”

De fapt, soția lui Iov voia să spună: „La ce mai e bun Dumnezeu când El nu este în stare să-ți asigure bunăstarea materială și nu este capabil să te protejeze de furtunile vieții?” Problema soției lui

Iov nu era că ea nu știa de unde vin toate aceste necazuri, ci faptul că Dumnezeu este un Dumnezeu neputincios, slab, nerecunoscător.

Ce nu înțelegea Iov în mijlocul încercărilor și a ajuns să înțeleagă mai târziu?

a. De ce se întâmplă astfel de nenorociri unui om neprihănit?

b. De ce lui Dumnezeu nu-I pasă – nu intervine?

c. De ce prietenii lui, în loc să-l încurajeze, îl acuză?

Mai era încă ceva despre care Iov și-a dat seama doar la finalul experienței:

Când în mijlocul cuptorului suferinței, Dumnezeu îi pune întrebări pentru a-l trezi la realitatea Lui, și nu la realitatea lui Iov, acesta face o declarație care explică totul – felul în care îl percepea Iov pe Dumnezeu în timp de pace și prosperitate și apoi în timp de suferință:

Iov 42: 2 – „Știu că Tu poți totul și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale.”

Declarăm mai înainte: o reală experiență cu Dumnezeu nu poate avea loc decât în urma unei lupte încheștate cu forțele vrăjmașului.

În timp de pace și prosperitate, fericire și belșug, Iov declară: „Urechea mea auzise vorbindu-se despre Tine.” Ne cunoscuserăm prin scrisori, mesaje, e-mailuri, eventual prin convorbiri telefonice...

„Acum însă, ochiul meu Te-a văzut! Abia acum experiența mea cu Tine este una reală. Suferința, necazul mi-au deschis ochii.”

În urma unui necaz: o pierdere materială, pierderea unui membru iubit al familiei, pierderea sănătății, pierderea serviciului, se creează în suflet un gol – rămâne acolo un vid. Pentru cei ce se încred în Domnul, locul acela nu rămâne niciodată gol, pentru că El vine și umple acel gol cu prezența Sa.

„Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângăieri, care ne mângăie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângăierea cu care noi înșine suntem mângăiați de Dumnezeu, să putem mângăia pe cei ce se află în vreun necaz!” (2 Corinteni 1:3-4)

„Ferice de cei ce plâng” – pentru că relația lor cu Dumnezeu va deveni una reală în urma necazului, Îl vor înțelege pe Dumnezeu într-o nouă lumină, dintr-un unghi pe care nu L-au putut înțelege în timp de pace, prosperitate și belșug. ■

Dr. Mihail Baciu este pastor în Canton, Georgia, SUA.

SOARELE LUI AURELIAN ȘI CAPUL LUI IOAN BOTEZĂTORUL

Din sursele pe care le avem, împăratul Aurelian a construit un templu dedicat soarelui, în care preoții, *pontifices solis invictis*, slujeau zeului și cultului dedicat lui. Templul se afla în „Regiunea a VII-a, Via Lata în Campus Agrippae”¹ și știm că a fost ornamentat cu lucrurile jefuite în urma războiului din Palmira și că era înconjurat de portici, sub care era depozitat vinul ieftin pentru popor (*vina fiscalia*). Din cercetările făcute de Tina Squadrilli, descoperim că templul soarelui lui Aurelian coincide cu piața San Silvestru, unde se află o altă biserică catolică dedicată lui San Silvestru în Capite². Într-un gest sugestiv și elocvent, lângă zidurile ei au fost mutate coloanele templului de altădată.

Biserica este celebră pentru o relicvă care a provocat și continuă să provoace multe controverse – capul lui Ioan Botezătorul³. Papa Inocențiu al II-lea „a dăruit” capul lui Ioan Botezătorul bisericii, schimbându-i numele în Biserica San Giovanni în Capite. Biserica a fost renovată și îmbogățită cu picturi celebre. Relicva se află încă în biserică, iar la intrare, o imagine pe un mandylion ilustrează aceasta. Din nefericire, nimeni nu contestă și nu se miră că de-a lungul secolelor au existat multe capete.

Ceea ce s-a întâmplat cu relicvele lui Ioan Botezătorul, în special cu capul acestuia, întrece orice imaginație. A devenit cea mai celebră relicvă după cruciade⁴. Am petrecut ore de studiu încercând să identific locurile unde s-a găsit această relicvă la un moment dat de-a lungul istoriei creștinismului și, spre surprinderea mea, am găsit 44 de biserici, împrăștiate peste tot în Asia și Europa, unde au apărut relicvele Botezătorului.

Cât privește capul, tradiția spune că trupul și capul au fost duse la Sebaste de împăratul Iulian Apostatul, care le-a ars și a împrăștiat cenușa în bătaia vântului. Cu toate acestea, peste tot sunt oasele, degetele și în multe locuri capetele lui. Se găsesc oasele lui în St. Jean de Maurienne în Franța, în St. Martino la Brescia și în St. Felice di Nola, Italia, în San Giovanni din Meorus, brațul se află la Bologna, la Rodi în Grecia, în Olanda, la Soissons și la Citeux în Franța, la Roma, la Veneția, la Siena, la Malta... Cât privește capul, iată ce spune *Dicționarul relicvelor*: „Unul a fost ars la Sebaste, altul era la Emese în Fenicia, apoi în secolul al V-lea, un alt cap, în același oraș. La Comano, în jurul anului 850, un alt cap a fost adus de

la Constantinopol. Și maroniții din Liban pretind că au capul, care se află la Amiens, apoi îl găsim la San Giovanni d'Angely, în Saintonge; evident este o bucată și la Roma, în biserică ce îi poartă numele, San Giovanni în Lateran, mai este și la Paris, la Soissons, Constantinopol, Escorial... O bucată din cap este la Malta⁵, mascelarul în San Giovanni din Nemours, craniul la Veneția, la San Giovanni din Maurienne, la Besaçon, în Franța, la Colonia, în Germania, dinți la Nuremberg, în Germania...”⁶ Și lista este lungă, foarte lungă. Atât de lungă, încât nu este niciun chip credibilă...

Revista *Familia cristiana* spune direct: „Pentru capul (lui Ioan) care se găsește la Constantinopol, pentru alții la Emessa, din păcate la fel precum multe alte relicve din perioada Cruciadelor, unde se făcea concurs cine aducea în Occident sfinți mai mulți și mai importanți, capul s-a dublat, unul la Roma în secolul al XII-lea și un altul în Amiens, în secolul al XIII-lea”⁷.

Dacă acest lucru apare în *Familia cristiana*, atunci chiar este o problemă serioasă. Mult prea serioasă ca să nu fie băgată în seamă. Între timp, credincioșii sau turiștii care se opresc un timp la Biserica San Silvestru în Capite sau la Biserica San Giovanni în Lateran sunt fericiți că au putut petrece timp acolo, fără să își pună prea multe întrebări cu privire la proveniența oaselor.

Ca mulți dintre ei, am avut ocazia să vad celebra relicvă din Biserica San Giovanni din Lateran⁸. Se află în Muzeul tezaurului, împreună cu alte obiecte prețioase. Relicva, care a fost adorată mai bine de 400 de ani și a făcut să crească veniturile bisericii, este astăzi închisă și nimeni nu-i mai dă importanță. De ce a fost scoasă din biserică și închisă în muzeu? Și-a pierdut efectul benefic asupra credincioșilor? Judecând după numărul și interesul turiștilor, se pare că nimeni astăzi nu mai crede povestea cu relicva, drept urmare a fost expusă ca simplu obiect de muzeu. Dacă totuși cineva vrea să o vadă, trebuie să plătească. ■

Dr. Benone Lupu este pastor în Roma, Italia.

¹ Tina Squadrilli, *Vicende e monumenti di Roma*, Roma 1961, p. 337.

² Peste ruinele unui templu circular dedicat soarelui de către Aurelian. Squadrilli, *Vicende e monumenti di Roma*, p. 337. Vezi și Giuseppe Carletti, *Memorie storico-critiche della chiesa e monastero di San Silvestro in capite di Roma*, Roma, 1795.

³ Carlo La Bella, *San Silvestro in Capite (Le chiese di Roma. Cenni religiosi, storici, artistici 132)*, Istituto nazionale di studi romani, Roma 2004 și Eileen M.C. Kane, *The church of San Silvestro in Capite in Rome*, B.N. Marconi ed. 2005, p. 67.

⁴ George P. Majeska, *Russian Travelers to Constantinople in the Fourteenth and Fifteenth Centuries*, Washington 1984, p. 228.

⁵ Republica Malta pretinde că este deținătoarea relicvelor lui Ioan Botezătorul. „Sfintele relicve sunt în Biserica Sf. Ioan Botezătorul, din Valletta în Malta.

⁶ *Dizionario delle Reliquie e de santi della chiesa di Roma*, Firenze 1871, pp. 114–116. Lista lungă de biserici se află și în John Calvin, *A Treatise on Relics*, Edinburgh, II ed., p. 255.

⁷ Revista *Familia Cristiana*, „San Giovanni Battista, il profeta che annunciò Cristo già nel grembo materno”, Roma, 24 iunie 2018.

⁸ Ea a fost dăruită de regele Franței, Enrico IV, pe vremea (circa 1555) când influența bisericii San Pietro devenea tot mai importantă, riscând să umbrească faima vechii clădiri pontificale. Să nu uităm că San Giovanni a fost sedia papală din Roma până în vremea Reformei, apoi s-a construit biserica San Pietro.

ISTORIA VIETII MELE (2)

Într-o zi, doctorul, care îmi cunoștea situația familială și știa că îmi era foarte dor de fetița mea și de soție, care aștepta al doilea copil, mi-a spus: „Ai ceva cu inima. Du-te la spital să faci un control.” Am rămas la spital 14 zile. La întoarcere mi-au spus că nu aveam voie să fac instrucție, nici să ridic. Comandantul mi-a spus: „Mai bine decât îți este unde te afli acum nu are cum să-ți fie!”

Astfel că am rămas sanitar. Apoi, de acasă a venit vestea că mi s-a născut un băiețel și am primit o permisie de 14 zile. Am ajuns acasă, mi-am văzut fetița și băiatul, cărui i-am dat numele Ilie, și am fost la adunare. Frații s-au bucurat foarte mult văzându-mă și m-am bucurat și eu.

Însă bucuriile de pe acest pământ sunt scurte și a trebuit să mă întorc la unitate, lăsându-mi acasă soția și cei doi copilași. Deși frații se adunaseră la plecare și se rugaseră pentru mine, eram cu inima grea când mă gândeam că nu aveam să-mi mai văd mult timp casa.

Când am ajuns la Timișoara, mă aștepta altă lovitură: statul decretase că stagiul militar obligatoriu se prelungea de la 2 la 3 ani. Eram disperat. Pastorul nostru, fratele Merealbe, mi-a scris: „Nu te gândi că vei face 3 ani, fiindcă noi ne rugăm și te vei întoarce acasă.” Însă eu consideram că era o simplă încurajare.

Se apropia termenul de 6 luni și căpitanul nostru, doctorul, termina stagiul. Înainte de a termina însă, Dumnezeu i-a trimis un gând bun, lucrând ca să răspundă rugăciunilor care se înălțau pentru mine. Doctorul m-a chemat și mi-a trimis din nou la spital. Cei de acolo mi-au spus: „Te cunoaștem, ai mai fost aici. Vei rămâne la noi 14 zile.”

Eu aveam o carte care se numea *Sănătatea familiei*, scrisă de fratele Dragomirescu, pe care îl cunoscusem personal. La una din vizite, doctorul a văzut cartea pe noptieră și mi-a spus: „Ești adventist? Îl cunosc pe Dragomirescu, am fost coleg de facultate cu el. Băiat deștept!”

Într-o joi, cam pe la sfârșitul celor 14 zile, a venit ofițerul, subofițerul și un sergent. Au luat fișele celor internați în salon și au început să strige: „Cutare, ai venit aici, te-ai îngrășat, înapoi la unitate! Cutare, mai stai 3-4 zile! Cutare, pleci acasă!” Mie îmi bătea inima ca un ciocan de emoție și mă rugam fierbinte să facă Dumnezeu o minune și să mă trimită și pe mine acasă. Și... a făcut-o! „Popescu”, a strigat sergentul, „pleci la Bucovina!”

Nu pot uita nici acum, după aproape 70 de ani, bucuria pe care am simțit-o în momentele acelea. Vineri dimineață ne-au cântărit, ne-au controlat și am plecat înapoi la unitate să-mi iau lucrurile. Acolo era un sergent adventist din Satu-Mare, care mi-a spus: „De la gară, o iei pe strada cutare, apoi la dreapta, apoi pe cealaltă stradă și ajungi la

Prima casă de rugăciune, anul 1957

adunare.” Am ajuns pe când erau la Școala de Sabat. La adunare erau patru frați de la Uniune: Dumitrescu, Florea, Manu și Mocanu. Îi dădeau binecuvântarea fratelui pastor Deac. În pauză m-am prezentat și frații mi-au spus: „Sâmbăta trecută am fost la Suceava, am făcut inaugurarea casei de rugăciune de la Poieni-Solca.” Le-am spus experiența mea, iar ei mi-au spus să o împărtășesc cu toată adunarea. Le-am spus-o, și toată frățietatea a lăudat pe Domnul.

Și astfel m-am întors acasă, după 6 luni de armată. Acasă era pastor fratele Petrescu. Atunci s-au făcut alegerile. Eu eram dirigintele Școlii de Sabat. Am fost propus să fiu prezbiter. M-am dus la comitet și am spus: „Fraților, eu am doi copii, acum am venit din armată, nu pot.” Frații mi-au spus: „Este chemarea Domnului. Mai gândește-te o săptămână și apoi o să ne spui.”

Săptămâna aceea m-am rugat Domnului pentru călăuzire și am avut un vis. Eram împreună cu toți frații de la adunare și mergeam undeva. Pe mine m-a luat cineva de mână și mi-a spus: „Tu stai deoparte pe scaunul acesta.” De atunci am rămas prezbiter timp de 44 de ani și încă 2 ani lucrător.

Era nevoie să se facă o casă de rugăciune. Frații se adunau tot într-o cameră, care devenise neîncăpătoare. Am mers la Bacău, am cerut autorizația Conferinței și am început demersurile. Era în anul 1956 și erau vremuri foarte grele. Dacă mergeai ziua cu materialele pe drum, oricine le putea confisca. Așa că am mers noaptea. O altă problemă fusese cea a locului. Se găsisse unul, dar nu corespundea normelor, fiindcă era prea îngust. Fratele meu mai mic, Constantin Popescu, avea o grădină mare la imaș. Ne-am sfătuit și a fost de acord să vândă Conferinței o parcelă pentru construirea bisericii. Banii pe care i-a primit în schimb i-a donat pentru construirea casei. Pentru ca sătenii să nu bănuiască nimic, am spus că vom ridica o casă pentru un alt frate al nostru, Vasile Popescu, care se căsătorise de curând. Astfel, cu mari greutăți, s-a construit prima casă de rugăciune din lemn, care a fost dată în funcțiune în anul 1957.

Referitor la construirea acestei case, vă voi spune o întâmplare hazlie. Împreună cu fratele Petrescu și cu fratele Baston de la Conferință am întocmit documentele și am plecat la primărie să obțin autorizația. Primarul știa despre ce era vorba, fiindcă mai vorbisem, dar s-a întâmplat că tocmai atunci veniseră doi activiști de la partid și erau toți în ședință. Se vorbea despre măsurile care trebuiau luate pentru ca oamenii să își dea pământurile la întovărășire. Când m-a văzut la ușă cu hârtiile în mână, primarul s-a schimbat la față, fiindcă religia

nu era bine văzută de comuniști. Însă după o clipă s-a luminat și a spus: „Uitați-vă la tovarășul Popescu, cu câte cereri vine pentru întovărășire. Adu-le încoace, să le semnez.” Eu am înțeles cum stă treaba, tovarășii activiști l-au felicitat și așa am obținut autorizația.

Viața a mers înainte, cu bune și cu rele, și au trecut aproape 30 de ani. Casa de rugăciune se năruia. Am adus un inginer să constate că se deteriorase, am făcut cerere să construim o casă nouă, am înaintat-o la județ, dar nu ni s-a răspuns nimic timp de trei ani. Când mergeam să întreb ce se întâmpla, îmi spuneau: „Tovarășe Popescu, cererea nu e respinsă, ci amânată, mai așteaptă.”

M-am dus la Florescu, prim-secretarul Partidului Comunist. El era în partid, dar era om credincios. „Tovarășe Popescu”, mi-a spus el, „poți să mai aștepti trei ani și tot nu-ți vor da autorizația. Fă astăzi un perete, mâine altul, și tot așa, până terminați.”

Am început să lucrăm așa. Într-o zi, a venit șeful de post și viceprimarul. Primarul era în concediu, fiindcă el știa ce se întâmpla. „Ce-ați făcut aici? Pe mine mă dă afară din pricina voastră!” a strigat șeful de post.

Au început să întrebe vecinii. „De ce nu i-ați denunțat?” „Nu am știut”, au răspuns aceștia, deși știau cu toții. M-au luat la primărie să declar că voi dărâma totul în câteva zile. Nu știam ce să fac. M-am rugat lui Dumnezeu și m-am dus din nou la Florescu. „Eu îți trimit un delegat care să vină înapoi și să spună că erau niște pereți care se năruiau și îi reparați, iar voi dați zor zi și noapte”, mi-a spus Florescu.

Nu aveam bani să terminăm. Am făcut o comandă de materiale și m-am dus după ele. Citisem recent istoria lui Czechowski care, ajuns în România ca misionar, nu mai avea bani, nici nu cunoștea pe nimeni. În gară, m-am rugat ca Dumnezeu să mă ajute și construirea casei de rugăciune să continue. În timp ce mă rugam, am simțit o mână pe umăr. Când am deschis ochii, era prezbiterul din Milișăuți, un sat vecin. I-am povestit ce se întâmplase și mi-a dat banii de care aveam nevoie. Printr-o minune, avea la el exact suma care ne trebuia. Am plătit mașina cu var, ciment și fier beton. Un cunoscut de la șantier ne-a dat acte, fiindcă era foarte periculos să construiești atunci, și am continuat construcția cu toată râvna. Mai târziu, s-a ridicat o casă de rugăciune nouă și la Milișăuți, și noi ne-am bucurat foarte mult că am putut să le întoarcem ajutorul fraților noștri.

Prin puterea lui Dumnezeu am terminat. Când a venit fratele Bidiuc la inaugurare a spus: „Între cele șapte minuni ale lumii, aceasta este a opta: s-a făcut o casă de rugăciune în timpul acesta și s-a terminat atât de repede. „Era în anul 1987, și pastorul nostru era fratele Liviu Olteanu.

Nu pot decât să Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru minunile pe care le-a făcut pentru mine în fiecare clipă și pentru că am atins vârsta frumoasă de 93 de ani la picioarele Sale. Deși anii au trecut, inima mi-a rămas tânără și mă bucur când văd că se construiesc biserici, că lucrarea merge înainte și că venirea Domnului se apropie cu fiecare ceas.

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.” (Filipeni 4:8) ■

Noua casă, construcție, anul 1986

Corul comunității, anul 1967

Soloneț, anul 99 și Botoșana

Comunitatea Soloneț, anul 1965

Gheorghe Popescu, sat Soloneț, com. Todirești, jud. Suceava

CREȘTINUL ȘI TULBURĂRILE SUFLETEȘTI

Există ideea împărtășită de unii creștini, dar fără suport biblic, că persoanele credincioase nu au cum să ajungă să experimenteze tulburări sufletești pe calea credinței. În Biblie avem însă mai multe exemple care arată că și copiii lui Dumnezeu pot trece prin astfel de situații neplăcute. De exemplu, așa cum se relatează în 1 Împărați, capitolele 18 și 19, profetul Ilie, după o zi plină de evenimente, de tensiune și implicare fizică, mentală și spirituală, ajunge epuizat la porțile Samariei. Satana cunoaște foarte bine cum și când să-i atace pe cei credincioși,¹ așa că îi trimite prin Izabela o amenințare cu moartea, la auzul căreia Ilie cedează mental și fuge în pustie ca să-și scape viața. Aici însă, paradoxal, îi cere lui Dumnezeu să-i ia viața, experimentând o depresie severă, care l-a condus la concluzia greșită că cea mai bună soluție este încetarea vieții. Sorin Săndulache afirmă că „depresia este un termen clinic psihiatric care nu apare în Biblie, deși, ca tablou clinic, este o experiență comună. În Psalmii 69, 88 și 102, numiți și cântările disperării, apare tabloul clinic al depresiei, dar acesta este așezat în contextul speranței. În Psalmul 43, David exprimă atât depresia, cât și bucuria. Marii bărbați ai credinței: Iov, Moise, Iona, Petru, Ilie și, în special, Ieremia au fost confrunțați cu perioade depresive... Domnul Hristos, în Ghetsimani, a fost puternic marcat de o tristețe de moarte... Fiecare credincios care se prăbușește în depresie poate spera că va trăi din nou bucuria mântuirii. ... (Psalmii 34:15-17; 103:13-14; Matei 11:28-30; Ioan 14:1; Romani 8:28; 15:13) ”²

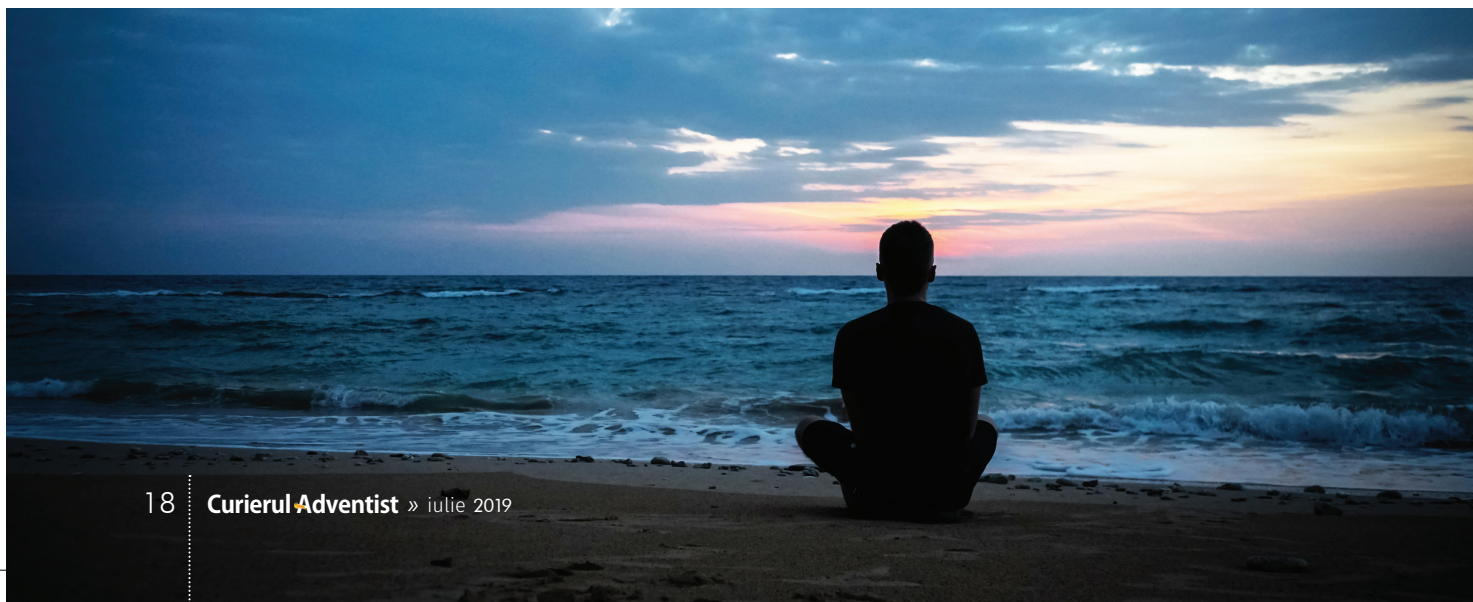
Fără îndoială, viața creștină este destinată să fie o viață din belșug (Ioan 10:10), o viață de neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt. De ce ajung însă creștinii să experimenteze depresia și alte tulburări emoționale?

Trăim în cadrul Marii Lupte

Biblia ne descoperă în mod clar că pământul nostru este terenul unde se desfășoară Marea Luptă dintre Domnul Hristos, care este Mântuitorul și Vindecătorul, și Satana, care caută pe toate căile să ne distrugă (Apocalipsa 12:9-12). „Boala, suferința și moartea constituie lucrarea unei puteri potrivnice. Satana este distrugătorul; Dumnezeu este Restauratorul.”³ Marea Luptă se desfășoară în special la nivel mental, psihologic și spiritual, prin urmare nu este dificil de înțeles de ce creștinii ajung să experimenteze tulburări interioare. „Mulți privesc la această luptă dintre Hristos și Satana ca la ceva care n-are nicio legătură cu viața lor și care nu prezintă interes pentru ei. Dar lupta aceasta se repetă în adâncul inimii oricărui om. Nimeni nu părăsește rândurile celui rău pentru a-I sluji lui Dumnezeu fără să întâmpine asalturile lui Satana.”⁴ Modul în care creștinul gândește cu privire la Dumnezeu și cu privire la mântuire este un indicator esențial cu privire la sănătatea emoțională. De multe ori, în contextul marelui conflict spiritual în care ne găsim, evenimentele vieții ajung provocări puternice pentru aceste două perspective.

Înțelegeri greșite cu privire la Dumnezeu

Când profetul Ilie a fugit în pustie ca să-și scape viața, și-a luat în propriile mâini soarta, considerând ca și cum ar „trăi într-un univers indiferent față de soarta lui”⁵. Nu și-a pierdut credința în existența lui Dumnezeu, dar modul în care a ajuns să-L vadă pe Tatăl ceresc a fost unul distorsionat. A pierdut din vedere suveranitatea Sa absolută și dragostea Sa atotcuprinzătoare.⁶ Studiile psihologice arată că mare parte din tulburările

sufletești sunt rezultatul gândurilor distorsionate care sunt disfuncționale și/sau iraționale.⁷

Prin profetul Isaia, Domnul întreabă: „Cu cine mă veți asemăna ca să fiu deopotrivă cu El?” (Isaia 40:25). Pentru creștinul care ia în serios realitatea lui Dumnezeu, crezul lui religios îi influențează în modul cel mai adânc toată gama de trăiri lăuntrice, în toată complexitatea lor. Din nefericire, în credința creștină s-au infiltrat destul de multe credințe false și iraționale care nu au niciun suport biblic, dar care, odată ce sunt crezute, influențează în mod negativ viața lăuntrică și practică de zi cu zi. Un exemplu extrem îl reprezintă unele persoane dintre cele care cred în existența iadului veșnic, care „au fost aduse la nebunie – la propriu – de acest gând chinător.”⁸ Cum este Dumnezeu, cum se raportează El la lumea întreagă, și în special la credincioșii Lui?

În frumosul și bine-cunoscutul Psalm 23, printre marile binecuvântări de care se bucură cel credincios care are parte de călăuzirea constantă a lui Dumnezeu, în vers. 3 este descrisă și „înviorarea sufletului”. Prin suflet, aici se înțelege viața lăuntrică, emoțională, cognitivă și volitivă, cu întreaga ei complexitate. Comentând această expresie, Biblia de studiu spune că „sensul literar al expresiei este a aduce înapoi sufletul, adică a reda viața, a vindeca. Cuvintele grecești pentru a înviora, a reface, a vindeca – *iatria* – și suflet – *psyche* – combinate, formează termenul psihiatrie. Prin urmare, Dumnezeu, Psihiatrul divin, aduce vindecare sufletului.”⁹ Mulțumim lui Dumnezeu prin meritele jertfei Domnului Hristos, pentru toate îndurările Sale și pentru bunătatea Sa vindecătoare.

Înțelegeri greșite cu privire la mântuire

Ilie credea în mod greșit că este nevoie să fie mai bun decât părinții lui pentru a fi primit și a rămâne mai departe în favoarea lui Dumnezeu (1 Împărați 19:4). El considera, în mod greșit, că Dumnezeu pretinde anumite performanțe personale de la slujitorii Săi. În parabola fariseului și a vameșului, Domnul Hristos spune că fariseul, în rugăciunea lui îngâmfată, punctează realizările personale prin comparație cu cei din jur, considerându-se mai bun decât ceilalți (Luca 18:9-14). În acest context, este foarte important să „luăm bine seama ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea” (Evrei 12:15).

În Epistola către Galateni, Pavel spune că efectul renunțării la primirea mântuirii, ca dar prin credința în Isus Hristos, și lupta de a obține prin merite personale pacea cu Dumnezeu nu aduc altceva decât tulburare (Galateni 1:7). Cuvântul „tulburare” este traducerea din limba greacă a cuvântului *tarassantes*, care are sensul de „a agita, a tulbura, a buimăci mintea cu privire la ceva.”¹⁰

Starea de bine, de pace și fericire în Domnul Hristos pe care o experimentaseră creștinii galateni (Galateni 4:15) a fost pierdută în momentul în care ei au ajuns să creadă că este nevoie să respecte un sistem de reguli – circumcizia în cazul lor – prin care să poată primi mântuirea în mod concret, prezența și lucrarea Duhului Sfânt, pentru că El, ca Mângâitor ceresc (Ioan 14:16-17), este Persoana divină care face ca mântuirea să fie reală în viața credinciosului.¹¹ Urmarea acestui mod de gândire greșit, în necredință, prin care nu au mai trăit prin Duhul (Galateni 5:25), ci prin firea pământească (Galateni 3:3), a adus în viața galatenilor tulburare interioară și neliniște, confuzie și tensiuni (Galateni 5:15,26).

Spre o gândire creștină sănătoasă

Îndemnul lui Solomon, „păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții” (Proverbele 4:23), este foarte important pentru prevenirea tulburărilor sufletești în viața creștinului. Dacă îndrumările Domnului Isus au fost primite și au ajuns să ne conducă, El este pentru noi o prezență lăuntrică neîncetată, care exercită controlul asupra gândurilor, ideilor și faptelor noastre. Mintea noastră este plină de învățătura celui mai mare învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Concepția noastră cu privire la viață și la datoriile zilnice este determinată de înțelegerea responsabilității și a influenței pe care o exercităm. Pentru noi, Isus Hristos este totul — cel dintâi și cel de pe urmă, totul în toate. Isus Hristos, Duhul Său, caracterul Său se văd în toate faptele noastre, sunt tiparul, firul și țesătura întregii noastre făpturi. Cuvintele lui Hristos sunt duh și viață. Prin urmare, noi nu ne putem centra gândurile asupra propriului eu, nu mai trăim noi, ci Hristos, Nădejdea slavei este Cel ce trăiește în noi. Eul este mort, dar Hristos este un Mântuitor viu. Când continuăm să privim la Isus, noi reflectăm chipul Său pentru toți cei ce se află în jurul nostru. Nu mai putem să ne oprim pentru a ne gândi la dezamăgirile noastre și nici măcar nu mai putem să vorbim despre ele, deoarece privirile noastre sunt atrase spre un tablou mult mai plăcut — iubirea prețioasă a lui Isus. El locuiește în noi prin Cuvântul adevărului.”¹²

Încercările și greutățile pe care le întâmpinăm în viața de credință, pe drumul spre cer, ne pot conduce să credem în mod greșit, că Dumnezeu nu ne mai iubește și să spunem în noi înșine: „Poate că El iubește pe altcineva, dar nu mă iubește pe mine.”¹³ Prin profetul Ieremia, Domnul ne spune: „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca

SĂ NU VI SE TULBURE INIMA, AVEȚI CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU ȘI AVEȚI CREDINȚĂ ÎN MINE.
(IOAN 14:1)

să vă dau un viitor și o nădejde” (Ieremia 29:11). Aceste gânduri bune pe care Domnul le are cu privire la noi și pe care le găsim răspândite în toată Biblia, crezute prin lucrarea Duhului Sfânt, au o forță deosebită care să ne determine să fim fericiți și să ne bucurăm în Domnul, chiar și în necazurile noastre de un fel sau altul. (Romani 5:3) ■

Liviu Văduva este pastor în Conferința Muntenia.

¹ https://egwwritings.org/?ref=ro_HLL.120.2¶=2000.465

² Sorin Săndulache, *Consiliere și psihoterapie pastorală*, Editura Institutului Teologic Adventist, Cernica, 2006, p. 388

³ https://egwwritings.org/?ref=ro_LMM.10.6¶=2009.122

⁴ https://egwwritings.org/?ref=ro_HLL.116.4¶=2000.446

⁵ Erich Fromm, citat de Sorin Săndulache, în *Consiliere și psihoterapie pastorală*, Editura Institutului Teologic Adventist, Cernica, 2006, p. 47.

⁶ Sorin Săndulache, *Consiliere și psihoterapie pastorală*, Editura Institutului Teologic Adventist, Cernica, 2006, p. 47.

⁷ Daniel David, *Tratat de psihoterapie cognitive și comportamentale*, Editura Polirom, București, 2012, p.

⁸ https://egwwritings.org/?ref=ro_TV.545.2¶=2711.2467.

⁹ Biblia de Studiu, Asociația Biblică Română Casa Bibliei, București, 2014, p. 713.

¹⁰ <https://mybible.ro/vdc/galateni/1>.

¹¹ Millard J. Erickson, *Teologie Creștină*, Editura Cartea Creștină, Oradea 1998, vol. 3, p. 4.

¹² https://egwwritings.org/?ref=ro_MP.389.1¶=2012.2108

¹³ https://egwwritings.org/?ref=ro_CH.119.1¶=2010.457

LA ODIHNĂ

VERGINIA COCONCEA

Virginia Coconcea (născută Caraivan) s-a născut la 28 ianuarie 1931 la Seaca, Teleorman, cea de-a patra fiică (Evdochia, Tincuța, Lenuța, Virginia) a lui Marin și Anghelina Caraivan, care au avut și trei fii (Cornel, Fănică, George). Marin Caraivan a fost un pionier al adventismului în Teleorman, care s-a distins nu numai prin credința în fața persecuțiilor, dar și prin generozitatea sa, atât pentru cei în nevoie, cât și pentru biserică. Biserica Adventistă din Seaca a fost construită pe un teren donat de familia Caraivan. De la Anghelina a moștenit stoicismul, dar și talentul de a hrăni pe alții, ospitalitatea și sacrificiul.

Virginia a fost născută în credința adventă. Copilăria i-a fost fericită, în mijlocul unei familii numeroase, prima tragedie întâmplându-se la moartea fratelui celui mai mare, Cornel, într-un tragic accident, la scurt timp după întoarcerea din prizonierat.

Le-a urmat la București pe cele trei surori mai mari la vârsta de 12 ani și, mai târziu, a primit botezul în comunitatea Labirint, unde a rămas membră până la sfârșit. Și-a completat studiile liceale și a lucrat un timp la Ministerul de petrol și gaze ca secretară. La Labirint l-a cunoscut pe Octavian Coconcea, cel mai tânăr absolvent din clasa sa de la Seminarul adventist de la Stupini, cu care a întemeiat o familie în mai 1954.

În 1960 a văzut lumina zilei singurul lor copil, Cristinel Mircea. Inițial nu a fost fericită nici cu numele de Cristinel (după cum am fost numit de tata), nici cu faptul că nu a avut o fetiță. În decursul timpului a fost atât de fericită cu numele și cu fiul, încât a declarat repetat că nu și-ar fi putut

dori ceva mai bun. A avut multe momente de fericire, dar și încercări, inclusiv concedierea de două ori a soțului, care a preferat persecuția decât renunțarea la a crea, adapta, multiplica și distribui literatura religioasă și programe muzicale, activitate interzisă în timpurile comunismului.

Mama a preferat să-și dedice timpul familiei și susținerii lucrării soțului. Pe mine m-a crescut cu sacrificii, nu numai materiale, ci și dăruind din timpul ei, inclusiv insistând să meargă cu mine la școala de muzică. M-a încurajat întotdeauna să aleg profesia de medic și mi-a dăruit cele două pasiuni ale vieții: medicina și muzica, ea care nu știa nici măcar să citească notele muzicale. Visul ei a fost ca fiul ei să poată acompania comunitatea în imnuri la pian. Ce a urmat, inclusiv cariera muzicală, a fost rezultatul răspunsului înmiiit al unei rugăciuni simple de mamă.

A văzut cu bucurie împlinirea visului de pastorație al tatălui meu odată cu întărirea lui ca pastor în anii '70, după o întârziere de aproape 30 de ani din cauza activității lui de propagare a materialelor religioase.

A vizitat de mai multe ori SUA, unde a petrecut timp cu Cristinel și Nicoleta, care s-au stabilit acolo în 1993, apoi cu fiul nostru Philip George, născut în 1998. A preferat însă întotdeauna să se întoarcă acasă, în România, chiar după pierderea neașteptată a soțului, Octavian, în ianuarie 2000.

A încetat din viață devreme, în dimineața de 28 aprilie, simbolic la câteva minute după momentul în care creștinătatea a decis să sărbătorească Învieerea.

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru mama, pentru fiecare clipă petrecută împreună. Sunt momente care ne definesc și pe care nu le vom uita și pe care ni le vom reaminti în veșnicie, împreună cu Mântuitorul și cu toți cei mântuiți. O, mamă, dulce mamă...

A consemnat **Cristinel Coconcea**, fiu.

CE ESTE MÂNIA LUI DUMNEZEU?

Oare are Dumnezeu răbufniri emoționale și arbitraritate de furie împotriva oamenilor? Cum Își arată Dumnezeu mânia față de oameni? Prin dezastre naturale, prin boli cumplite, prin fulgere din cer?

În primele capitole din Romani, Pavel descrie starea omenirii. Manifestarea mâniei lui Dumnezeu (1:18) și revelația neprihănirii lui Dumnezeu (1:17) sunt prezentate în paralel, ca aspecte complementare ale acțiunii lui Dumnezeu. Pe scurt, în starea de păcat, toți oamenii sunt condamnați și se află sub mânia lui Dumnezeu. Acesta este răspunsul Lui natural față de păcat, fiind descris ca o emoție, o reacție pozitivă de indignare, de mâhnire față de o situație de nedreptate (Marcu 3:5; Luca 21:23; Efeseni 2:3 etc.).

„Mânia lui Dumnezeu se descoperă” (Romani 1:18), la timpul prezent, denotă faptul că Dumnezeu îi descoperă omenirii ACUM mânia Sa, chiar prin propovăduirea Evangheliei. Apoi (vers. 21-23), apostolul anunță stadiile progresive de respingere a lui Dumnezeu pe care le ating oamenii, pentru ca mai apoi, în finalul capitolului (vers. 24-32), să descrie în detaliu consecințele morale ale acestei respingeri – degradare morală ce întrece orice imaginație.

Mânia lui Dumnezeu este stârnită și din cauza durerii, a nefericirii și nenorocirii pe care păcatul o aduce. Reacția unui om bun, drept, în fața răului este una activă, uneori chiar agresivă; Dumnezeu e mai bun decât cel mai bun om!

Însă mânia lui Dumnezeu nu este ca a oamenilor capricioși, sau cu toane, imprevizibilă și imposibil de știut când se pornește. Mânia lui Dumnezeu este predictibilă, controlată, previzibilă. Ea este efectul anunțat de Dumnezeu de la începutul alegerii omului de a urma calea păcatului!

Mânia lui Dumnezeu este activă și pasivă: Romani 1:26.28 – *păcătosul este lăsat să simtă efectele păcatului său – aceasta fiind una din formele cele mai distrugătoare în care mânia lui Dumnezeu se manifestă.* Așa cum vedem la Adam și Eva, păcatul a adus efecte pasive: le-a fost frică, rușine, frig etc., dar Dumnezeu i-a alungat personal din grădina (Geneza 3:24).

Mânia lui Dumnezeu este *prelungirea și completarea dragostei Sale.* Un Dumnezeu lipsit de mânie este unul lipsit de sfințenie și dragoste, căci Îi este indiferentă lumea pe care a creat-o.

Cine poate sta în picioare?

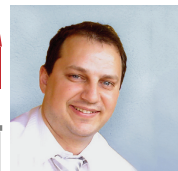
În fața mâniei unui Dumnezeu atotputernic, nimeni și nimic nu poate rezista. Însă Biblia ne asigură de faptul că, la cruce, Hristos a suportat mânia lui Dumnezeu îndreptată împotriva păcatului; astfel încât cei ce aleg să creadă în El să fie izbăviți de mânia lui Dumnezeu (Romani 5:9; Ioan 3:36). Isus ne-a salvat de mânia viitoare, finală. El a făcut ispășire pentru noi.

Jertfa lui Hristos nu este ca să liniștească mânia lui Dumnezeu. Ci Dumnezeu Își arată dragostea, dreptatea în jertfa lui Hristos. Dumnezeu a oferit ispășirea pentru că ne iubește. Crucea nu aduce harul, ci harul a adus crucea și ispășirea – 1 Ioan 4:10, Ioan 3:16.

În concluzie

Dacă o latură a Evangheliei ne descoperă dorința lui Dumnezeu de a-i mântui pe păcătoși, invitându-i să accepte planul Său de mântuire prin credința în Hristosul Său (Romani 1:17), cealaltă latură ne descoperă mânia lui Dumnezeu, altfel spus condamnarea păcatului în viețile tuturor celor ce resping planul Său. Dacă cei care acceptă Evanghelia se află sub harul lui Dumnezeu (3:21-31), atunci cei care nu sunt sub har rămân sub mânia lui Dumnezeu. Am putea spune că „mânia” exprimă ceea ce merită omenirea, în timp ce „harul” exprimă ceea ce face în schimb Dumnezeu. Întotdeauna Evanghelia include izbăvirea de mânie. ■

**CONDAMNAREA
PAȚATULUI
GABRIEL
IȘVAN**

**„MÂNIA LUI DUMNEZEU
SE DESCOPERĂ DIN CER
ÎMPOTRIVA ORICĂREI
NECINSTIRI A LUI DUMNEZEU
ȘI ÎMPOTRIVA
ORICĂREI NELEGIUIRI
A OAMENILOR CARE
ÎNĂBUȘĂ ADEVĂRUL ÎN
NELEGIUIREA LOR.”
(ROMANI 1:18)**

Gabriel Ișvan este secretarul Conferinței Muntenia.

CA SAREA, ÎN RÂMNICU SĂRAT

Atestat documentar din 1474, Târgul Râmnicului a fost inițial o vamă între Țara Românească și Moldova. Din anul 1862 până în 1950, Râmnicu Sărat a fost reședința județului cu același nume. În Primul Război Mondial, în această zonă a existat o puternică linie defensivă. Epoca de aur a orașului a reprezentat-o perioada interbelică. Potrivit unui recensământ din 1930, majoritatea locuitorilor erau români, însă exista pe aceste meleaguri o numeroasă comunitate de evrei și o minoritate maghiară. Din punct de vedere religios, peste 90% erau ortodocși, 6,9% mozaici și aproximativ 1% erau romano-catolici. Victoria, artera principală a orașului, era locul în care viața culturală se împletea cu cea comercială, unde râmnicenii îmbinau utilul cu plăcutul: cumpărăturile și momentele culturale. O plimbare pe Bulevardul Victoriei, pe lângă atelierile evreiești și prăvăliile cu balcoane din fier forjat ce înnobilau fațadele, ne aduce aminte de aerul interbelic al epocii. Oamenii aflați la vârsta senectuții spun că Râmnicul era un oraș al florilor. La terasele înfrumusețate de leandri roz și albi cinau artiștii

vremurilor. În acest plăcut ambient interbelic, unde viața curgea încet și tihnită, o existență a cărei monotonie era întreruptă doar de războaie sau cutremure, apăru o nouă provocare. O provocare de aur, într-o epocă pe măsură. Provocarea se adresa inimii. Nu doar inimii orașului, cartierului Victoria, ci și locuitorilor din mahalale. Și astăzi se întâmplă la fel. Nu era deloc belicoasă, chiar dacă pentru unii aparținea registrului chemării la războiul spiritual. Semăna cumva cu profilul religiei mozaice, însă era mai mult. Purta numele de „adevărul prezent” sau „întreita solie îngerească”. Pentru alții părea ceva din registrul „agenturi străine” care vin de peste ocean. Timpul a dovedit că avea o sorginte care transcendea efemerul și așazisele ingerințe, înfrumusețând orașul și la mult timp după ce evreii nu mai erau pe aceste meleaguri. Poate fi numită „schimb de ștafetă”, implicare socio-culturală, dar a fost mai mult de atât. Era chemarea la mântuire a tuturor râmnicenilor, la un reviriment spiritual demn de epoca interbelică. Nu suntem nostalgici când spunem că atunci oamenii erau mai boemi. Aveau maniere. Citeau.

Poate și datorită „strigătului de la miezul nopții”, al chemării adventiste de a-L urma pe Maestru – *Imitatio Christi!* Prin anii '20 ai veacului apus, prima biserică adventistă și-a desfășurat activitatea într-o casă de pe strada Principele Ferdinand, 27.

Pastorul Toma Bujor, în *Oameni și altare*, ne povestește cum doi frați, Sandu, cizmar, și Vasile Manta, brutar, au fost primele persoane care au vestit adevărul adventist. Lor li se alătură și Dragu Cojea, meseriaș tâmplar, care este botezat, ca și ceilalți doi, în anul 1918 de către fratele Ștefan Demetrescu. Cunosători și cercetători sârguincioși ai Scripturii, aceștia fac cunoștință cu un alt prieten din Topliceni, fratele Ghițulescu, un agricultor, și cu alți muncitori zilieri din oraș și din împrejurimi. Ei își câștigau cu greu existența, însă erau doritori de ceva mai înălțător pentru suflet. Comunitatea se poate înscrie printre cele din anii 1919–1920, cu un număr de 28-30 de membri, care se adunau inițial într-o sală mare, fostă prăvălie, în centru, apoi rând pe rând în alte locuri, cum ar fi în casa unui frate pălărier, tot în centru. În acele timpuri, pentru a putea primi botezul în Biserica Adventistă, aveai nevoie de o dovadă de la preotul parohiei de care ai aparținut, dovadă care certifica renunțarea la vechea apartenență religioasă. Aceasta se primea foarte greu, după multe umilințe și șicane din partea parohului, deși religia adventistă era recunoscută de stat ca un cult legal.

Primul pastor dedicat al districtului a fost fratele P.P. Păunescu, maior invalid, care mai înainte fusese președinte al Uniunii Adventiste din România. Între 1936 și 1938 a păstorit un număr de 16 comunități din fostul județ Râmnicu Sărat. Acest pionier al Bisericii Adventiste a fost susținut foarte mult de credincioasa și devotata soție, Elena, care primise o educație aleasă și o cultură deosebită, cunoscând mai multe limbi străine. Actualul imobil al casei de rugăciune a fost cumpărat pe 12 ianuarie 1953 de la fratele Ionescu, un frate venit din Teleorman care s-a stabilit aici. Numărul de membri s-a mărit în perioada 1967–1969, așadar, în urma avizului primit de la Culte, în același an fiind efectuate importante lucrări de reamenajare a incintei și clădirii bisericii. Dintre pastorii care au deservit comunitatea, amintim pe: P.P. Păunescu, Andrei Rizea, Ioan Dănăilă, Liviu Manea, Edmond Constantinescu.

Biserica de pe strada Eminescu se află relativ aproape de fostul Palat Administrativ și de Justiție, Primăria orașului. Grație bunelor relații cultivate

IMPLICARE SOCIALĂ DANIEL NIȚULESCU

**„VOI SUNTEȚI SAREA PĂMÂNTULUI. DAR DACĂ SAREA ÎȘI PIERDE GUSTUL, PRIN CE ÎȘI VA CĂPĂTA IARĂȘI PUTEREA DE A SĂRA? ... VOI SUNTEȚI LUMINA LUMII. O CETATE AȘEZATĂ PE UN MUNTE NU POATE SĂ RĂMÂNĂ ASCUNSĂ”
(MATEI 5:13-14).**

UNA DINTRE LINIILE DIRECTOARE ALE BISERICII DE AICI ESTE ÎMPLINIREA MANDATULUI DIVIN DE A FI LUMINĂ ȘI SARE ÎNAINTEA „NORULUI DE MARTORI CARE NE ÎNCONJOARĂ”.

de-a lungul timpului de pastorii și credincioșii adventiști de aici, putem spune că trăim încă zorii epocii interbelice. Războaie nu avem, poate doar cu propriul destin de țară și de neam.

Biserica Adventistă din Râmnicu Sărat este destul de eterogenă din punct de vedere al vârstelor și aspirațiilor – unitate în diversitate. Continuă să dăinuiască într-un *modus vivendi* spiritual ce pendulează între vechile pietre de hotar și adaptarea în context a adevărului prezent. Aceasta fără a știrbi integritatea adevărului biblic și mai ales a trăirii „fericitei nădejdi” într-o vreme cumplită a relativismului. Una dintre liniile directoare ale bisericii de aici este împlinirea mandatului divin de a fi lumină și sare înaintea „norului de martori care ne înconjoară”. Cu alte cuvinte, *omen nomen* („omul este scris în nume”), dacă ești adventist în Râmnicu Sărat, trebuie să fii cel puțin sărat! Și când e nevoie, și dulce!

„Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? ... Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.” (Matei 5:13-14)

De șapte ani, biserica și-a deschis porțile către oficialitățile urbei. Nu doar în Sabatul Porților Deschise, când edilii poposesc sub auspiciile celor trei îngeri, ci în multe alte momente, când deschidem ușile autorităților locale. Relațiile s-au consolidat cu ajutorul proactivității și asertivității, însuflețiți fiind de fiecare dată de un zâmbet, de o carte, de un CD sau o floare, cu prilejul sărbătorilor de Paște, de Crăciun, de 1 sau 8 Martie, prin participarea alături de conducătorii orașului la Simpozionul Libertății Religioase de la Parlamentul României și, mai ales, prin discuții de la inimă la inimă. Discuțiile de suflet gravitează

în jurul agendei cotidiene, religioase, istorice și a stilului sănătos de viață. În ajunul Crăciunului, un grup numeros de colindători adventiști urează mai marilor cetății binecuvântările Pruncului născut în ieslea Betleemului. Putem rosti împreună cu profesorul: „Eben-Ezer”! (*Piatră de ajutor*) văzând mâna puternică a lui El Shaddai în toate pietrele de hotar așezate pe malul Râmnicului. Am avut bucuria ca mai multe ediții ale

Orașelului Copiilor și ale Școlii Biblice de Vacanță să fie deschise oficial de primar și viceprimar. Au trecut pragul standurilor și al cluburilor sute de copii, dar și profesori care ne-au invitat să organizăm aceste evenimente în școlile lor.

O altă piatră de hotar a fost botezul național de pe 3 iunie 2017, rezultat în urma evanghelizărilor publice prilejuite de Anul Misionar 2017, cu ajutorul evangheliștilor trimiși de departamentul „Implicarea totală a membrilor” al Conferinței Generale. Am avut onoarea de a boteza alături de pastorii: Duane McKey, Kent Sharp, Ștefan Tomoiagă, Georget Pîrlitu, având în tribune sute de credincioși adventiști și conducătorii orașului etc. Un mănunchi de 34 de suflete prețioase, de toate vârstele, din zona Râmnicului și a Buzăului, au intrat în apa botezului. În Sala Sporturilor din Râmnic se juca meciul vieții, la cea mai înaltă ligă posibilă: marea luptă dintre bine și rău. Încă 34 de suflete au trecut din tabăra adversă în tabăra răscumpărătorului Mihail.

Un alt moment „0”, care a coincis cu acest eveniment, a fost lansarea proiectului de construire a unei biserici în localitatea Râmnicelu. Mulțumesc pe această cale fr. Mihai Jan și fr. Vasile Balmuș pentru toată jertfirea de care au dat dovadă în acești ani. Grupa de peste 20 de adventiști din Râmnicelu se roagă de mai mult timp pentru un locaș de cult. O parte dintre ei și-au predat viața lui Isus cu ocazia acestui botez care amintește de nostalgiile misionare ale anilor '90. În această localitate sunt în jur de 800 de credincioși pentecostali. Reprezentanți înalți ai Jandarmeriei județene au declarat că patrulele de poliție nu mai au treabă aici, ca pe vremuri. Și aceasta datorită credinței! Da, biserica poate schimba într-o măsură România! Pentru că este depozitara harului.

Cu ajutorul financiar al frățietății și al primăriei locale, anul acesta biserica a construit o capelă adventistă aliniată la standarde europene. Îndemnul Mântuitorului „lasă morții să-și îngroape morții” nu poate fi tradus în cheia neglijenței în acest domeniu. Una din oficialitățile înalte ale orașului declara cu ocazia unei festivități: „Câțiva oameni au reușit, într-un timp record, să ridice capela. Aceasta ne aduce aminte de celebrele vorbe ale lui Suleiman Magnificul: «Dacă aș avea acești hughenoți (protestanți francezi) în armata mea, într-un timp scurt aș cuceri întreaga lume.»” La sat, acolo unde s-a născut veșnicia, un alt grup de misionari determinați, Sabat după Sabat, merg și predică Evanghelia, la fel ca Mântuitorul. Lucrarea se va încheia în această cadență a brațelor jertfitoare din rândul laicilor. Toată prețuirea și respectul pentru implicare!

Nu pot să mă apropiu de epilog fără să amintesc de seria evanghelică prezentată de pastorul Teodor Huțanu, „Un viitor pe care poți conta”, de armoniile și eufoniile secularului cor adventist și, mai nou, de reverberațiile melodiilor cvartetului feminin nou-înființat. Eforturile misionare s-au transformat pe 1 Iunie 2019, pe „malurile Iordanului”, într-un botez. De Ziua Copilului, cinci adulți și o tânără au coborât în apa botezului. Cu inimi de copil, gata să fie iertați și dispuși să ierte.

Biserica de aici a căpătat și o ușoară tușă a unei biserici internaționale, grație Wyndei, o tânără adventistă din Filipine, care s-a căsătorit cu un adventist râmnician. Dacă aș avea nevoie de o introducere sau de un seminar la un curs de doctrină socială a bisericii, știu ce referințe să prezint. O Predică de pe Munte în acțiune!

O biserică crește spre slava Celui ce „a chemat-o din întuneric la lumina Sa minunată” când are lideri morali și un leadership sănătos. Articularea mesajului dincolo de feeria amvonului ține de capacitatea unor lideri autentici de a pune în practică mesajul biblic. Rândurile cohorții senectuții țin linia dreaptă. Cei tineri sunt așteptați să le ia locul.

Am găsit aici o biserică perfectibilă și luptătoare, care într-o bună zi va deveni triumfătoare. O biserică al cărei Domn este Domnul și pe care vrei să o păstorești și la al doilea mandat. Pe care ai vrea să o strămuți cu tine pe oriunde te poartă pașii Domnului. Peste un an, această biserică pentru care Isus S-a jertfit va împlini 100 de ani. În anul care tocmai a trecut în istorie, România a împlinit vârsta centenară. Mulțumim Domnului pentru distincțiile oferite de Primărie Bisericii Adventiste, în numele pastorului ei. Alături de

cetățeni de onoare, oameni de afaceri, deputați și senatori, cu prilejul recepției oferite de Primărie pe data de 20 decembrie, Biserica Adventistă a fost premiată pentru implicarea socială. Parafrazându-l pe Domnul Isus și pe Descartes, putem spune: „O biserică ce împlinește mandatul lui Isus (se implică social) există.” Acum, când se împlinește un centenar, îi doresc să fie sare. Să câștige victorie după victorie, biruință peste biruință! Din epoca de aur și până astăzi, și prin perioada de strămtorare. Să trăim, să biruim, pe Isus să-L întâlnim! La mulți ani, biserică dragă! ■

Daniel Nițulescu, pastorul bisericii Râmnicu Sărat

JAMES WHITE (2)

În articolul acesta vom explora frânturi din biografia lui James White, în lumina cărora cititorul este îndemnat să extragă lecții de viață, cu rugăciune și meditație. Cuvintele-cheie și versetele adăugate au menirea să ajute la aprofundarea ideilor selectate din autobiografia lui James White, *Life Incidents*, și din biografia *James White: inovator și învingător*, scrisă de Gerald Wheeler.

După ce l-a ascultat pe William Miller predicând în septembrie 1842, James White a rămas impresionat și cucerit de intelectul, bunătatea și smerenia fermierului predicator. „Ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui” (Proverbe 19:22).

Doi frați de-ai lui James White au fost și au rămas pastori neadventiști; unul era pastor baptist, altul metodist. „Căci nici frații Lui nu credeau în El” (Ioan 7:5). „Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său” (Matei 10:24).

Prin anii 1850, obiceiul de predicare al cuplului White era următorul: „Eu țineam o cuvântare despre doctrină, după care Ellen făcea un apel destul de lung, trezindu-le ascultătorilor cele mai calde simțăminte. Eu prezentam dovezile și semănam adevărul, iar ea îl uda. Și Dumnezeu l-a făcut într-adevăr să crească.” „Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inima lor” (Evrei 10:16).

Lucrând între 14 și 18 ore pe zi, James White, la 34 de ani, scrie un angajament personal, în care mărturisea că și-a distrus sănătatea prin munca în exces, adăugând șapte puncte pe care se angaja să le respecte, inclusiv acela că el și Ellen își vor lua mai mult timp pentru educația copiilor lor. „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem niște semne și minuni în Israel” (Isaia 8:18).

La 44 de ani, ignorând mesajul din viziunea lui Ellen de a nu munci în exces, James White suferă primul din seria de cel puțin cinci accidente vasculare cerebrale care aveau să-l bântuie până la sfârșitul vieții. Cinci ani mai târziu totuși, în 1870, James îi suprasolicita pe angajații Editurii Review and Herald la fel de mult cât se supraso-

licita pe sine însuși. El și tipografii munceau până la 70 de ore pe săptămână, lucrând uneori șapte zile din șapte (inclusiv sâmbătă seara după apus până târziu în noapte). „Isus le-a zis: «Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu și odihniți-vă puțin.» Căci erau mulți care veneau și se duceau și ei nu aveau vreme nici să mănânce.” (Marcu 6:31).

Surmenajul și accidentele vasculare cerebrale l-au făcut mai vulnerabil în ceea ce privește impulsivitatea, depresia, anxietatea, incapacitatea de a se încrede în alții sau de a delega responsabilități. Aceasta i-a periclitat lui James sănătatea, relația de cuplu, legătura cu copiii și colaborarea cu membrii bisericii, aducându-i moartea la 60 de ani, lăsând-o pe Ellen văduvă pentru 34 de ani, după o căsnicie de 35 de ani. „Toți greșim în multe feluri” (Iacov 3:2).

Spre sfârșitul vieții, James White a scris într-o scrisoare către William și Ellen: „Îmi doresc să fi fost un om mai bun.” Într-un interviu acordat fiului ei William și secretarului ei C.C. Crisler, Ellen a rostit memorabila frază: „Încă spun că James a fost cel mai bun om care a trăit vreodată.” După 18 ani de văduvie, mesagerul Domnului împărtășea unei surori îndoliate experiența ei: „James se odihnește în Hristos. Dar cât de mult îmi lipsește! Cât de mult doresc să aud rugăciunile lui împletindu-se cu rugăciunile mele pentru lumină și călăuzire, pentru înțelepciunea de a ști cum să plănuiesc și să îndeplinesc lucrarea!”

La înmormântarea lui, Ellen menționase în cuvântarea ei: „În clipa în care soțul meu se stinge din viață atât de liniștit, fără niciun geamăt, fără niciun zbcium, am socotit că ar fi fost egoist din partea mea să-mi doresc să-l strâng în brațe cu dragoste și să-l țin aici. Arăta ca un războinic care se întinde să se odihnească. Voi aștepta dimineața învierii, când relațiile rupte dintre membrii familiei vor fi refăcute, când Îl vom vedea pe Împărat în frumusețea Sa și vom sărbători împreună triumful în jurul marelui tron alb.” ■

Cristian Trenchea este pastor în Conferința Moldova.

**CEL MAI
BUN OM
CRISTIAN
TRENCHEA**

**ÎNTR-UN INTER-
VIU ACORDAT FIU-
LUI EI WILLIAM ȘI
SECRETARULUI EI
C.C. CRISLER,
ELLEN A ROSTIT
MEMORABILA
FRAZĂ: „ÎNCĂ
SPUN CĂ JAMES
A FOST CEL MAI
BUN OM CARE A
TRĂIT VREODATĂ.”**

PĂCATUL ȘI NATURA PĂCĂTOASĂ

Introducere

Am încercat în articolul anterior să comparăm interpretarea nouă, cu interpretarea istorică adventistă a expresiei „asemănarea cărnii păcatului”, din Romani 8:3. Am afirmat în final că, deocamdată, nicio explicație nu este completă, întrucât dă naștere la noi obiecții. În mod special, este tulburătoare întrebarea: Cum putea fi Hristos o jertfă „fără cusur”, într-o natură „păcătoasă”? Aceasta ne conduce la subiectul definirii păcatului.

Ce este păcatul?

Simplificând lucrurile: unii descriu păcatul ca pe o răutate ereditară a naturii umane, cu sau fără vinovăție, construind pe afirmațiile metaforice și polemice ale lui Pavel. Astfel se afirmă că toți cei care s-au născut în lumea aceasta (cu o singură excepție) sunt păcătoși în esență, genetic (Psalmii 51:5). De aceea se spune că „nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar” (Romani 3:10-12).

Dacă însă trecem cu lupa peste textele de mai sus, ele comunică altceva. Este adevărat că păcatul a intrat în lume de la Adam, dar apostolul nu ne vorbește despre genetică, ci afirmă că „păcatul a trecut asupra tuturor oamenilor, *din pricină că toți au păcătuit*” (Romani 5:12). Textul poate fi tradus și: „în care (adică în Adam, sau «din cauza căruia») toți au păcătuit”, sau: „cu rezultatul că toți au păcătuit”, „moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, ca dovadă că toți au păcătuit.”

Indiferent de preferințele și acrobațiile lingvistice ale teologilor, traducerea biblice preferă aici sensul causal: „*din cauză* că toți au păcătuit”. Prin urmare, păcatul și, cu el, moartea au fost moștenite de toți, nu ca o calamitate genetică, ci „din cauză că” toți au păcătuit. Este adevărat, fenomenul are o componentă genetică; dar moștenim noi într-adevăr păcatul și vina? Sau doar slăbiciunea morală a naturii, care este vulnerabilă la ispite și ne împinge permanent la păcat?

De obicei, teologii adventiști resping ideea că omenirea s-ar împărtăși genetic de vina lui Adam. Dar cum se poate accepta atunci că moștenim „păcatul” lui Adam fără a-i moșteni vina? Există și păcat fără vină? Acela nu este păcat cu adevărat. Natura „păcătoasă” este numită astfel nu pentru că ar fi ea însăși păcatul, obiectul urii și mâniei lui Dumnezeu, ci pentru că este deteriorată în urma păcatului lui Adam și a tuturor urmașilor lui până la noi, și pentru că, fiind slabă și necontrolată de Duhul lui Dumnezeu, este hipersensibilă la diverse ispite, ea însăși ispitindu-ne.

„Ispitirea nu înseamnă păcat. Iisus a fost sfânt și curat și, cu toate acestea, a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi (Evrei 4:15), ba chiar cu o putere și tărie pe care omul nu va fi niciodată chemat să le îndure. În rezistența Sa plină de succes, El ne-a lăsat un exemplu strălucit, pentru ca și noi să călcăm pe urmele Sale.” (*Mărturii*, vol. 5, p. 425).

Omul ideal – templul lui Dumnezeu

Natura umană a fost creată de Dumnezeu pentru a fi sub controlul Duhului Sfânt. Chipul moral al lui Dumnezeu în om nu era un automatism creat perfect, ci, dincolo de perfecțiunea creației, dincolo de faptul că natura inferioară a omului (cuprinzând instinctele, reflexele, afecțele etc.) a fost făcută să se supună naturii superioare (cuprinzând rațiunea, conștiința, voința etc.), omul a fost creat ca să fie un „templu al Duhului Sfânt” (1 Corinteni 6:19). Astfel, natura superioară a omului rămânea necăzută atâta timp cât se supunea direct autorității Duhului, care trebuia să „locuiască” în omul creat desăvârșit, pentru a-i păstra nevinovăția și a-l face să crească în viața desăvârșită:

„Scopul lui Dumnezeu din veacurile veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care Creatorul să locuiască. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și pervertită de rele, inima omului n-a mai dat la iveală slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și, prin harul salvator, inima omului devine din nou templul Său.” (*Hristos, Lumina lumii*, 161)

Asemenea declarații inspirate ne fac să înțelegem că secretul nevinovăției îngerilor, precum și a lui Adam cel necăzut, nu era perfecțiunea naturii create, în sine, ci dependența continuă de Dumnezeu. Rolul Duhului nu

TEMPLUL
DUHULUI
FLORIN
LAIU

IISUS A FOST SFÂNT ȘI CURAT ȘI, CU TOATE ACESTEA, A FOST ISPITIT ÎN TOATE LUCRURILE CA ȘI NOI (EVREI 4:15), BA CHIAR CU O PUTERE ȘI TĂRIE PE CARE OMUL NU VA FI NICIODATĂ CHEMAT SĂ LE ÎNDURE. ÎN REZISTENȚA SA PLINĂ DE SUCCES, EL NE-A LĂSAT UN EXEMPLU STRĂLUCIT, PENTRU CA ȘI NOI SĂ CĂLCĂM PE URMELE SALE.

a fost doar acela de a veni mai târziu și a repara dezastrul produs de păcat, ca apoi ființa umană, din nou perfectă, să funcționeze de la sine, doar prin voia omului sfințit. Rolul Duhului este de a locui permanent în ființa umană și a-i controla spiritul, așa cum îi controlează și viața biologică (Galateni 5:25).

Evanghelia lui Belial

Este adevărat că păcătuim cel mai adesea fără să ne dăm seama ce facem, fără a fi conștienți de gravitatea faptei sau a nefaptei (neglijenței), ceea ce se datorează puterii ispitei de a asculta de natura noastră căzută, în loc de a asculta de Duhul.

„Și atunci, nu mai sunt eu cel ce fac lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? (Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!). Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului.” (Romani 7:17-25)

Se pare că am avea o scuză serioasă. Nu degeaba, Romani 7 a devenit temeiul unui creștinism popular al scuzelor păcătoase. Și Eva a avut scuză („Șarpele m-a amăgit!”, Geneza 3), și Adam a avut scuză („Femeia... mi-a dat...”). Dar chiar și „cea mai puternică ispită nu este scuză pentru păcat. Oricât de mare ar fi presiunea care este exercitată asupra ta, păcatul este un act pe care îl comiți pentru că tu ai ales astfel. Locul de unde pornește dificultatea este inima nerenăscută.” (*Căminul adventist*, 331).

Teologia imposibilității trăirii în sfințenie este Evanghelia lui Belial. El a descoperit-o prietenilor lui Iov printr-o vedenie (Iov 4:12-16):

Elifaz: „Fi-va omul fără vină înaintea lui Dumnezeu? Fi-va el curat înaintea Celui ce l-a făcut? Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în slujitorii Săi, dacă găsește El greșeli chiar la îngerii Săi...”

„Ce este omul, ca să fie curat? Și poate cel născut din femeie să fie fără prihană? Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în sfinții Săi, dacă nici cerurile nu sunt curate înaintea Lui, cu cât mai puțin ființa urâcioasă și stricată – omul, care bea nelegiuirea ca apă!” (Iov 4:17-21; 15:14-16).

Bildad: „Cum ar putea omul să fie fără vină înaintea lui Dumnezeu? Cum ar putea cel născut din femeie să fie curat? Iată, în ochii Lui, nici luna nu este strălucitoare, nici stelele nu sunt curate înaintea Lui; cu cât mai puțin omul, care nu este decât un vierme...” (Iov 25:4-6).

Acești vizionari ai pustiului, care erau siguri că omul nu putea fi perfect în fața lui Allah, Îl contraziceau pe Dumnezeu (Iov 1:8; 2:3) și pe autorul inspirat al cărții (Iov 1:1), deoarece aceștia afirmau despre Iov că este *tamm* (perfect, ireproșabil, fără cusur). Desigur, și cei perfecți pot greși și se pot scârbi de ei înșiși; întotdeauna mai avem de învățat (Iov 42:5-6). Zaharia cel drept, de asemenea, a trebuit să sufere o corectare a (ne) credinței lui (Luca 1:6,18-20). Dar faptul că Dumnezeu S-a lăudat cu asemenea oameni arată că nu este imposibil să fie cineva plăcut lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu și puterea Duhului fac diferența. Ca păcătoși însă, dorim harul iertării și al îndreptării, rareori și harul puterii morale și al nepăcătuirii.

Pentru unii cititori ai Bibliei, retorica lui Pavel din Romani 7 ar fi o descriere a normalității vieții creștine în lumea aceasta. Dar apostolul, în mod clar, mulțumește lui Dumnezeu, că s-a găsit o soluție prin Hristos și că legea Duhului de viață l-a izbăvit de legea păcatului și a morții!” (Romani 7:25a; 8:1-9).

Descrierea din Romani 3:10 („...după cum este scris: «Nu există niciun om drept, niciunul»”) îi determină pe unii să creadă că toți oamenii trebuie să fie păcătoși înaintea lui Dumnezeu și că aspirația la nepăcătuire ar fi erezie („perfecționism”) sau paranoia. Dar la o privire mai atentă, observăm că apostolul citează din Psalmii 14:1-3 (și 53:1-4), care arată că numai „nebunii”, adică „fiii oamenilor”, pot fi descriși așa, nu și „fiii lui Dumnezeu”. Și chiar acești nebuni nu sunt descriși așa din cauza naturii lor

**NU ESTE IM-
POSSIBIL SĂ FIE
CINEVA PLĂCUT
LUI DUMNEZEU.
HARUL LUI DUM-
NEZEU ȘI PUTE-
REA DUHULUI
FAC DIFERENȚA.**

păcătoase, ci pentru că „s-au abătut”, „mănâncă pe poporul” Domnului și nu caută pe Dumnezeu (vers. 4).

Asta înseamnă că psalmistul nu includea pe Israel printre „fiii oamenilor” și printre „nebunii” (stricații) descriși acolo. Pavel însă, având dovezi că și Israel se stricase, citează acest psalm în mod paradoxal, pentru a-i include și pe evrei (Romani 3:9). Dar citatul lui Pavel nu este despre *hamartologie* (teologia păcatului) și despre genetica păcatului, ci despre cât de jos pot ajunge toți oamenii atunci când se abat de la calea lui Dumnezeu.

Se citează uneori și Isaia 64:6-7 („Toți am ajuns ca niște necurați și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul. Nu este nimeni care să cheme Numele Tău, sau care să se trezească și să se alipească de Tine”). Dar, indiferent de cum este predicat acest text de mult timp, el nu descrie starea păcătoasă a naturii umane moștenite, ci descrie apostazia lui Israel din timpul lui Isaia („...am ajuns ca niște necurați”). În versetul 5a, profetul arată că, în ciuda acestei stări generale rele, de apostazie, Dumnezeu îi întâmpină pe cei care „împlinesc cu bucurie dreptatea”. Faptele bune ale dreptilor nu sunt o „haină mănjită”, ci ele sunt haina de nuntă din Apocalipsa 19:8. Isaia vede ca fiind murdare faptele „meritorii” făcute pentru a compensa păcatele (Isaia 1:11-16; 66:3).¹

Suntem păcătoși sau păcătuim?

Acestea fiind zise, putem să ne punem întrebarea legitimă: Suntem păcătoși pentru că păcătuim sau păcătuim pentru că suntem păcătoși? Evident, suntem păcătoși (vinovați) pentru că păcătuim și orice explicații teologice am avea, nu avem scuză. Păcatul este încălcarea voii lui Dumnezeu. Dar este adevărat și că păcătuim pentru că suntem păcătoși. Această păcătoșenie este însă mai degrabă rezultatul căderii noastre personale, al lipsei de relație cu Dumnezeu și al căderii noastre personale într-o mentalitate carnală, în care distincția dintre ispită și poftă nu se mai simte. Păcatul nu este doar o acțiune exterioară greșită, ci el are rădăcini interioare esențiale: gândul sau dorința de a face ceea ce propune ispita, precum și atitudinea noastră față de Dumnezeu și față de aproapele, înainte de a manifesta pe față acestea. Decalogul condamnă lipsa dragostei (Exodul 20:6), precum și pofta rea (Exodul 20:18), care sunt păcate ale atitudinii interioare.

Dar să ne amintim, simpla ispitire nu este păcat, chiar dacă vine ca un impuls al naturii noas-

tre. Era absolut necesar ca Isus să-și asume, prin naștere, un alt fel de trup decât acela primit genetic de la Avraam, Iuda, Tamar, Rahav, Rut, David, Bat-Șeba și Maria? Au fost biruința Lui și sfințenia Lui mănjite, în acest caz, de purtarea unei naturi umane căzute? Sau mai degrabă biruința Lui a fost mult mai profundă, mai încurajatoare și sfințenia caracterului Său a strălucit astfel și mai tare? Are putere Duhul lui Dumnezeu, locuind deplin în om, „să-l păstreze *impecabil* și să-l facă să stea *fără pată* și plin de bucurie înaintea slavei lui Dumnezeu” (Iuda 1:24; Apocalipsa 14:5)? A putut Dumnezeu să-L umple cu Duhul Sfânt pe Isus încă din sânul mamei și să-L păstreze fără păcat (Luca 1:35; 4:1, 14; 10:21)?

Când Isus a binecuvântat pe copilași și i-a asigurat că „a lor este Împărăția cerurilor” (Matei 19:14), a arătat indirect că vina omului nu stă în ghinionul că s-a născut „păcătos”, ci în felul în care își exercită voința și credința. Nu trebuie să scăpăm de natura noastră, ci să ne întoarcem la inima de copil, care este sensibilă la glasul Duhului. ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Universitatea Adventus, Cernica, România.

¹ Expresia cu care Isaia numește aceste fapte „compensatorii” omenești este *béghed 'iddim* (imbrăcăminte mănjită de necurăție menstruală).

**DECALOGUL
CONDAMNĂ
LIPSA DRAGOS-
TEI (EXODUL
20:6), PRECUM ȘI
POFTA REA (EXO-
DUL 20:18), CARE
SUNT PĂCATE
ALE ATITUDINII
INTERIOARE.**

LUPTA CU GENETICA ESTE OARE O BĂTĂLIE PIERDUTĂ?

Sunt de origine afro-americană, femeie, în vârstă de 29 de ani. Am tensiunea arterială crescută și prediabet. Aceste probleme provin din familia mea și sunt descurajată pentru că se pare că, indiferent de ceea ce voi face, genele vor continua să determine starea sănătății mele. Este adevărat sau mai există o speranță și pentru mine?

Este într-adevăr descurajator să trebuiască să vă confrunțați cu probleme legate de tensiune arterială ridicată și diabet zaharat precoce, mai ales având în vedere că sunteți tânără. Se spune că ne putem alege prietenii, dar nu ne putem alege părinții, ceea ce înseamnă că nu avem niciun cuvânt atunci când vine vorba de materialul nostru genetic. Dar există o veste bună. Un alt proverb spune că „genele încarcă arma, dar stilul de viață apasă pe trăgaci!”

Într-un articol anterior din revista *Adventist Review*, sora revistei *Adventist Word* (www.adventistreview.org/1808-67), am abordat subiectul epigeneticii, relația dintre genetică și ADN. Stilul de viață poate influența într-adevăr măsura în care defectele din genele noastre sunt activate și efectele pe care acestea le pot avea.

Deși predispoziția la anumite boli se poate moșteni genetic, schimbările din stilul de viață pot face o diferență majoră atât în ceea ce privește calitatea, cât și durata vieții (longevitatea).

Anumiți factori de risc, inclusiv antecedentele familiale, pot duce la risc crescut de hipertensiune pe durată lungă. Dar vestea bună este că riscul de hipertensiune ar putea fi modificat și, uneori, chiar împiedicat prin aplicarea anumitor practici esențiale ale stilului de viață. Factorii de risc care pot fi modificați includ creșterea în greutate și obezitatea (ale căror baze se pun adesea încă din copilărie), alimentația nesănătoasă, consumul excesiv de sare, consumul inadecvat de potasiu (potasiul este luat de obicei din fructe și legume), exercițiile fizice insuficiente și consumul de alcool.

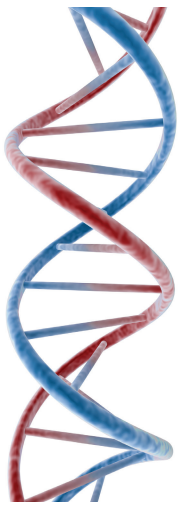
Abordarea și tratarea unui singur factor de risc dintre toți cei existenți poate provoca schimbări semnificative în ceea ce privește tensiunea arterială, însă cele mai bune rezultate sunt obținute

atunci când sunt tratați toți factorii de risc, pentru că efectele benefice se cumulează. Cu toate acestea, provocarea cea mai mare este aceea că doar puțini adulți își schimbă stilul de viață în urma unui diagnostic cu hipertensiune. Este foarte dificil să rămâi perseverent atunci când este vorba de schimbări. Avem nevoie de motivație. Cea mai bună motivație? Am fost cumpărați cu un preț!

În ciuda istoricului familial și a tuturor celorlalți factori ce duc la hipertensiune arterială, știința afirmă clar că aplicarea atentă a schimbărilor în stilul de viață poate duce la schimbări majore, indiferent de etnie, sex sau grupă de vârstă.¹

Ați întrebat dacă există speranță pentru dumneavoastră. Da, există. Odată ce vă decideți să vă schimbați stilul de viață, să identificați un partener care să vă susțină monitorizându-vă și un medic preocupat de stilul de viață sănătos, începeți să faceți schimbările necesare. V-ar ajuta enorm să aveți pe cineva care să vă susțină și să vă responsabilizeze. Totodată, noi vă îndemnăm să vă plasați viața și alegerile în mâinile lui Dumnezeu. Avem promisiunile Sale – așadar, vă încurajăm să încercați să faceți schimbări în ceea ce privește stilul de viață. Apostolul Pavel a spus: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13). Tot el, în 2 Corinteni 12:9, ne oferă aceeași asigurare a lui Dumnezeu: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” ■

¹ *Jurnalul American Medical Association*, 320, nr. 13 (2018): 1338-1348.

„POT TOTUL ÎN
HRISTOS, CARE
MĂ ÎNTĂREȘTE”
(FILIPENI 4:13).

Peter N. Landless, medic cardiolog, este directorul departamentului Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

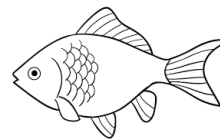
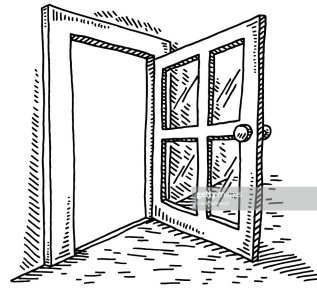
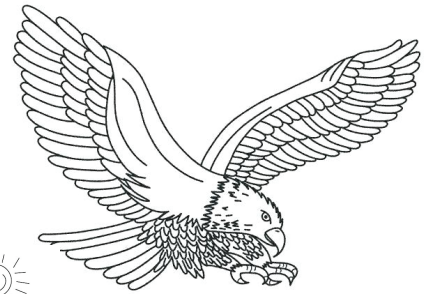
Zeno L. Charles-Marcel, medic internist, este director asociat al Departamentului de Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

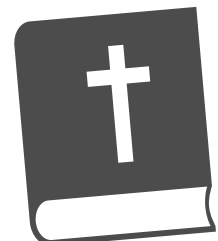
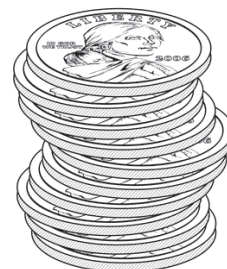
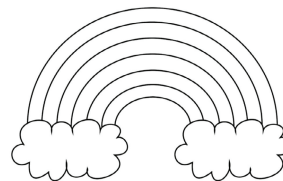
DIN SCRIPTURI

Asociază textele următoare cu imaginile potrivite din dreapta lor.

1. Ferice de cei cu _____ curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu! (Matei 5:8)
2. Moise a intrat în mijlocul _____ și s-a suit pe munte. Moise a rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți. (Exodul 24:18)
3. A venit și o văduvă săracă și a aruncat doi _____, care fac un gologan. (Marcu 12:42)
4. Apoi a poruncit noroadelor să șadă pe iarbă, a luat cele cinci pâini și cei doi _____, Și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat, a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, iar ei le-au împărțit noroadelor. (Matei 14:19)
5. La început, Dumnezeu a făcut cerurile și _____ . (Geneza 1:1)
6. Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca _____; aleargă, și nu oboresc; umblă, și nu ostnesc. (Isaia 40:31)
7. Porumbelul s-a întors la el spre seară; și iată că în ciocul lui era o _____ de măslin ruptă de curând. Noe a cunoscut astfel că apele scăzuseră pe pământ. (Geneza 8:11)
8. Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc _____ Mele, și ele Mă cunosc pe Mine (Ioan 10:14)
9. Strâng _____ Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta! (Psalmii 119:11)
10. Iată, Eu stau la _____ și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine. (Apocalipsa 3:20)
11. _____ Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ. (Geneza 9:13)

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Răspunsuri: 1 - inimă; 2 - norului; 3 - bănuți; 4 - pești; 5 - pământul; 6 - vulturii; 7 - frunză; 8 - oile; 9 - cuvântul; 10 - usă; 11 - curcubeul.

CFR UGRADE the story

Camporeea
Națională a Companionilor

Stupini
23-28 iulie 2019

Perioada destinată înscrierilor:
15 mai - 23 iunie (cu o reducere de 20%), 24 iunie - 1 iulie (preț întreg)

0740116235 - Robert Demeter (Conferinta Banat)

0747632408 - Eduart Tilihoi (Conferinta Moldova)

0751066766 - Augustin Vasilescu (Conferinta Muntenia)

0742106805 - Benjamin Chircan (Conferinta Oltenia)

0749769492 - Ionut Pop Coman (Conferinta Transilvania de Nord)

0747774221 - Alin Căținean (Conferinta Transilvania de Sud)

